

ÖRÖMHÍR

A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE LAPJA

Beiktatták hivatalába Palánki Ferenc püspököt

A PÁPAI BULLA FERENC PÜSPÖK ISTEN SZOLGÁINAK SZOLGÁJA

PALÁNKI FERENC tisztelendő testvérünknek, eddigi fido­lomain címzetes püspöknek és az egri érseki szék segéd­püspökének, akit áthelyeztünk a Debre­cen–Nyíregyháza Egyházmegyébe püs­pöknek, üdvözet és Apostoli Áldás.

Az Úr egész nyájának legfőbb Pászto­raként ránk bízott igen súlyos szolgálát ma – többek között – azt kívánja, hogy Excellenciás Bosák Nándor Püspök Úr lemondásával megüresedett Debre­cen–Nyíregyházi Püspöki Szék betöltéséről méltó módon gondoskodjunk.

Te, Tisztelendő Testvérünk, mivel értelmi és lelki adományaid valamint a lelkipásztorkodásban való jártasságod által, méltónak bizonyultál arra, hogy az egyházmegyét kormányozd, a Püspöki Kongregáció tanácsát meghallgatva, legfőbb Apostoli hatalmunknál fogva felmentünk téged a korábbi fido­lomain címzetes püspöki Szék és a már említett segédpüspöki szolgálát alól, és kineve­zünk a Debre­cen–Nyíregyházi Egyház­megye püspökének annak minden jogá­val és kötelezettségével együtt.

Megbízunk téged, hogy erről a le­vélről értesítsd a papi testületedet és híveidet, és őket buzdítjuk, hogy téged szeretettel fogadjanak, és maradjanak egységben veled.

Végül, tisztelendő Testvérünk, a rád bízott híveket úgy vezesd, hogy ők mindennap emlékezzenek Urunk és Üd­vözítőnk Jézus Krisztus ezen szavaira: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki eszik ebből a kenyérből, örökké élni fog” (Jn 6,51).

A Szentlélek világossága és öröme, valamint a Magyarok Nagyasszonya ol­talma legyen mindenkor veled és a rád bízott és nekünk oly nagyon szeretett Egyházzal.

Kelt Rómában, Szent Péternél, az Úr 2015. esztendejében, szeptember 21-én, Szent Máté Apostol és Evangélista ün­nepén, Pápaságunk harmadik évében.

Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi püspök

Ferenc pápa

Beiktatták hivatalába Palánki Ferenc debrecen- nyíregyházi püspököt

A pápai bulla kihirdetésével vette kezdetét Palánki Ferenc megyéspüspöki beiktatása 2015. november 14-én, a debreceni Szent Anna-székesegyházban, amelyen – többek között – részt vettek Alberto Bottari de Castello, Magyarország apostoli nunciusa; Erdő Péter bíboros; Veres András, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke; az MKPK tagjai; határon túli megyéspüspökök; Fekete Károly református püspök, Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár; Papp László, Deb-

recen és Kovács Ferenc, Nyíregyháza polgármestere.

Az ünnepség kezdetén Alberto Battari de Castello latinul, majd dr. Krakomperger Zoltán plébános, irodavezető magyarul ismertette a kinevezési okmányt.

Bosák Nándor püspök atya lemondását a CIC 401. kánon 1. § alapján nyújtotta be, mivel 2014. december 28-án betöltötte a 75. életévét, és ezért – az egyházi gyakorlatnak megfelelően – kérte a nyugdíjazását.

A pápai bulla kihirdetése után Bosák Nándor nyugalmazott püspök, apostoli kormányzó mondott köszönőbeszédet.

Alberto Battari de Castello
apostoli nunciusz

Köszönöm

Bosák Nándor, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye első püspöke leköszönő beszéde Palánki Ferenc megyéspüspöki beiktatásán

22 évvel ezelőtt lett székesegyház-zá ez a 300 éves templom. Ekkor szentelték fel itt az újonnan alapított egyházmegye első püspökét. Az egyetemes Katolikus Egyházon belül új, önálló részegyház jött létre, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye. Akkor is kicsinek bizonyult ez a templom, ahogyan most is sokan rekedtek kívül a templomon. De akkor is – mint ahogy most is – az öröm és lelkesedés tölti be a lelkünket. Akkor a születés, az indulás bizakodó várakozásával, most – hogy immár felnőttkorba lépett az egyházmegyei közösség – örömmel és szeretettel fogadja következő püspökét.

Szeretettel köszöntöm utódomat, Palánki Ferenc püspök urat a magam, valamint az egyházmegye papjai és hívei nevében. Isten hozta! Örömmel fogadjuk és imáinkkal kísérjük, hogy a Szentlélek vezetésével jó pásztora legyen ennek a közösségnek.

Isten után a Szentatyának mondunk köszönetet, aki közénk küldte, és őt jelölte pásztorunkká, hogy egyházmegyei közösségünket az ő apostoli szolgálata által kapcsolja és tartsa meg az

egyetemes katolikus egyház egységében.

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye 22 éves. Ez a szám a katolikus egyház évezredek történetéhez mérve minimálisnak tűnik; szinte egy pillanat. A földi életünk mértékeivel mérve azonban már nem kevés, főleg nem jelentéktelen. Majdnem egy negyed század. Ahhoz mindenképpen elég, hogy egy újonnan született közösség útjára induljon, továbblépjen a gyermekkoron, és felnőttként vállalja feladatát a többi testvér között. Ahhoz is elég, hogy az elért eredmények láttán legyen mit megköszönnie.

Most én is – amikor megyéspüspöki szolgálatom véget ér – köszönetet szeretnék mondani.

Legelőször az életet ajándékozó Istennek azért, hogy a papi hivatás kegyelmével tüntetett ki, és ezen az úton hűségben megtartott. A gyakorló lelkipásztori, majd tanári, papnevelői munkám után a papi rend teljességében, a püspöki fölszentelésben részesülhettem. Azt is nagy bizalomnak tekintem egyházi előjáróim részéről, hogy egy új egyházmegye megszer-

Bosák Nándor
nyugalmazott püspök

vezését bízták rám. Most, hogy ezt a szolgálatot lezárom, mindenért köszönetet mondom. Magamat és mindazokat, akik között szolgáltam, akikkel papként találkoztam, Isten irgalmas szeretetébe ajánlom.

Persze, ezt a kifejezést, hogy „rám merték bízni”, módosítanom kell. A papi szolgálat – és ezen belül a püspöki szolgálat – közösségben végzett munka és feladat. A sikerek és kudarcok is közösek. Köszönöm a híveknek – és legfőképpen egyházmegyém papjainak –, hogy elfogadták szolgálato- mat, mellém álltak és követték irányítá- somat. Közös munkánkat az egymás iránti tisztelet és a jobbat feltételező türelem tette emberségessé és eredmé- nyessé. Önteltség lenne azt mondani, hogy minden szép volt, minden jól ment, de szolgálatomban és találko- zásaimban talán több volt a jó, mint a rossz. És ez elég volt ahhoz, hogy bennem is, másokban is megmaradjon a jóba vetett hit, és a jobbért való mun- kálkodás bátorsága.

Ilyen vonatkozásban mondom kö- szönetet a testvéregházak vezetőinek és híveiknek, akikkel – bár más-más hitvallás alapján – közös szolgálatot végzünk. A felelősség, amellyel tar- tozunk a világnak és embertársaink- nak, egy oldalra állít bennünket. Kö- szönöm, hogy egészséges ökumenikus szellemben tudtunk nemcsak békében élni egymás mellett – a mai világban ez is nagy eredménynek számítana –, de segíteni és inspirálni tudtuk egy- más munkáját.

Megköszönöm a terület polgári irá- nyítóinak támogatását, akik – a maguk területén, lehetőségeikkel élve – jóindu- lattal nézték és segítették munkánkat.

Kedves püspök atya! Ilyen a mi egyházmegyénk, amelynek vezeté- sét most rád bízva a Szentatya és ál- tala a gondviselő Isten. Amikor most jelképesen átadom a Pásztorbotot, a gondoskodó vezetés jelképét, fogadd azzal a bizalommal és készséggel, amivel annak idején elfogadtad papi hivatásodat, és odaadtad életedet Isten és az emberek szolgálatára.

Mi pedig – ennek az egyházmegyé- nek papjai és hívei – hasonló bizalom- mal és készséggel fogadjuk a Te szol- gálatodat. Mert az egyházmegye élete – mint személyes életünk is – Isten kezében van, és annak előrehaladása

attól függ, ahogyan a konkrét felada- tainkat, az élet kihívásait megértjük és igyekezünk azt követni.

Azt mondtam, hogy egyházmeg- yénk már átlépett a felnőttkorba. De azt is világossá teszem, hogy csak egy „félíg kész” egyházmegyét tudok átadni. Ez vonatkozik a strukturális építkezésre, de vonatkozik a lelki tar- talmakra is, a papság és a hívek egy- re elkötelezettebb életére. Ezzel csak arra szeretnék utalni, hogy maradt még tennivaló számodra is.

Ezért kívánom, hogy legyen veled a Szentlélek és vezessen szolgálatod- ban, Te pedig hittel és bizalommal fogadd szeretetedbe a rád bízottakat, egyházmegyénk hívó közösségét, akiknek gondozását és gondjait a pász- torbot átvételével magadra vállalod.

Ezután Bosák Nándor, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye első püspöke átadta a pásztorbot, a gondoskodó vezetés jelképét utódjának, Palánki Ferencnek, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye új püspökének.

„Törd meg az éhezőknek kenyeret” – idézte a nyugdíjba vonuló Bosák Nándor püspöki jelmondatát Veres András püspök, a püspöki-konferencia elnöke, és kiemelte, az ember akkor örül, ha birtokol valamit, ám

még boldogabb, ha azt meg is tudja osztani másokkal. A megosztás a szeretet cselekedete – tette hozzá. „Bosák Nándor püspök atya 22 éven át törte és megosztotta magát mindazoknak, akik igényt tartottak rá, semmit vissza nem tartva, pazarlóan, miként a mennyei Atya, aki felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt. Lelki adományaiból éltünk mi is sokan éveken, évtizedeken át. A Magyar Püspöki Konferencia tagjai is szerénységéről és lelki gazdagságáról ismerik, amelyet most megköszönnek” – tette hozzá Veres András püspök atya.

Majd Palánki Ferenc püspök atyához fordulva elmondta, sok szempontból szerencsés megörökölni egy új egyházmegyét, hiszen annak olyan kialakult struktúrái vannak, amin még lehet finomhangolásokat végezni. Erőt, lelkesedést, kreativitást kívánt a vezetéshez. Majd visszaemlékezett Bosák Nándor beiktatására, amikor elhangzott a következő: egy egyházmegye első püspökének vértanúvá kell válnia. A főpásztor odaadó munkája jelentette ezt, amit Ferenc püspök atyának is követnie, folytatnia kell a vértanúság odaadottságával.

Ternyák Csaba egri érsek az Egri Érseki Tartomány nevében köszöntötte Palánki Ferenc püspököt, akit az egri segédpüspöki szolgálata alatt jó embernek, jó kereszténynek és jó

püspöknek ismertek meg. Majd örömet fejezte ki, hogy ismét az Egri Főegyházmegyből kerül megyéspüspök Debrecenbe. Az érsek atya jókívánságaiban megfogalmazta azon kérését is, hogy olyan szeretettel, odaadással kormányozza egyházmegyéjét, mint ahogy azt Bosák Nándor püspök atya tette.

Fekete Károly református püspök a Tiszántúli Református Egyházkerület nevében adott át Bosák Nándornak egy Bethlen Gábort ábrázoló emlék-

plakettet, megköszönve az eddigi, hatékony közös munkálkodást. Mint mondta, Bethlen Gábor, a türelem fedelme volt az első, aki megteremtette Erdélyben az ökumenizmust. Az új püspöktől, Palánki Ferencről pedig azt kérte, hogy a jelmondatát szem előtt tartva – miszerint Jézus a feltámadás és az élet – végezze munkáját, mert ha ez a húsvéti titokba vetett hit vezet, akkor biztos, hogy szépen folytatódik az eddigi ökumenikus munkálkodás Debrecenben.

Kocsis Fülöp érsek-metropolita a görög katolikusok nevében üdvözölte Palánki Ferencet, s reményét fejezte ki, hogy Debrecen három püspökének ökumenikus együttműködése – mint ahogy

Bosák Nándor püspök atya idejében elkezdődött – folytatódni fog, és az egész országra ható lelki megerősödést fog eredményezni.

Felföldi László az egyházmegye papsága nevében a pappá szentelés mozzanatából a papi szolgálatot, az engedelmisséget, tisz-

telet emelte ki, majd arra kérte az új főpásztort, hogy – a köszöntésre kinyújtott kezét elfogadva – közösen induljanak az egyházmegye és a hívek szolgálatának útján.

Papp László, Debrecen polgármestere arra emlékeztette a jelenlévőket,

hogy a 2015-ös esztendő a város életét meghatározó történelmi időszak, hiszen ebben az évben Debrecen három új püspököt is kapott, Palánki Ferenc püspök pedig éppen abban az évben érkezett Debrecenbe, amikor a debreceni katolikus újjászületés 300. évfordulóját ünnepeljük. Az pedig, hogy mindhárman ugyanabban évben kezdik meg szolgálatukat, csak megerősíti azt a közös munkát és ökumenikus szemléletet, amely eddig is jellemezte a várost.

Végül **Bódis Zoltán**, a Szent József Gimnázium igazgatója az egyházmegye hívei nevében köszöntötte az új főpásztort. Az iskolaigazgató Szent Ágoston egyik gondolatára utalt, amely szerint a világ egy könyv, amibe a Jóisten beleírta üzenetét. A jelek megfejté-

se sokszor nehéz – fogalmazott az igazgató, és kérte a püspök atya segítségét ezek megfejtésében.

A beiktatási szentmise kezdetén Palánki Ferenc megyéspüspök köszönetet mondott szerető családjának a keresztény neveléséért, Istennek a

papi hivatás kegyelméért, és mindenkinek, aki a megyéspüspöki kinevezéséig, beiktatásáig segítette, támogatta, kísérte őt. Külön köszönetét fejezte ki Bosák Nándor püspök atyának, az egyházmegye szelíd, áldozatos irányításáért és a szeretetteljes fogadtatásért a megyéspüspöki kinevezése után. Kérte, hogy továbbra is legyen jelen az egyházmegyében, segítse, támogassa őt tanácsaival. Majd felhívta a jelenlévők figyelmét arra, hogy amikor valaki elkötelezi magát az Isten szolgálatába, az Isten is elkötelezi magát mellettünk. Az Isten elkötelezett szeretete képessé tesz bennünket arra, hogy mi is megbízhatóak legyünk, szeretettel szolgáljuk Isten országát, és hiteles tanúi lehessünk annak, hogy Jézus Krisztus a feltámadás és az élet.

Palánki Ferenc, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye új püspökének köszöntőbeszéde megyéspüspöki beiktatásán

„Mialatt mély csend borult mindenre, s az éjjel sietős útja közepén tartott, mindenható igéd, Urunk, királyi trónjáról eljött közénk. Mint harcos állt a pusztulásra szánt föld közepén. Változhatatlan szent parancsodat hordozta éles pallos gyanánt. Minden gonoszt megölt. A földön állt, de égig ért.” (Bölcs 18, 14-16) A szentírás ezen szavai az egyiptomi fogságból való szabadulást idézik fel. Isten kiáll népe mellett, megszabadítja, megváltja, és megbünteti az ellenséget.

Isten Igéje, tudjuk, szabadító erővel, hatalommal bír, „éles, mint a kétélű kard”, megítéli az ember szándékait, a szívek és vesék vizsgálója. Mégis ez a kifejezés emlékeztet bennünket arra a csendes, betlehemi éjszakára, amelyen Isten Igéje – megtestesülve – emberré lett. Azonban nem haragvó, büntető, hatalmas Istenként jött, hanem kicsiny gyermekként, hogy ne féljünk tőle. Isten Igéje szeretetből és szeretettel jött, és jön ma is hozzánk, közénk. Ez a szeretet szíven talál bennünket. Befogadva engedjük, hogy hasson ránk, hogy átjárjon és túlcsozduljon rajtunk, hogy általunk is a világra jöhessen az Isten szeretete, üzenete.

Testvérek! Ebben a gyilkos, értékeket pusztító világban kell Isten szelíd sze-

retével kell szeretnünk. Erre kaptunk meghívást és küldetést a keresztségünk révén, amikor Isten gyermekei lettünk. Legyünk tehát Isten jó gyermekei! És egy jó gyermek milyen? Szófogadó! Legyünk „szó-fogadók”, vagyis fogadjuk Krisztust, az isteni Igét, mely életformáló, gyógyító erővel jön. Nem azért szeret, mert jók vagyunk, hanem hogy jók legyünk. Választ, viszonzást vár tőlünk. Átformál, átalakít és küldetést ad.

Azt hallottuk az evangéliumban: „Szüntelenül kell imádkozni és nem szabad belefáradni” (Lk 18, 1). A szüntelen ima nem valamiféle imák szünet nélküli mondását jelenti, hanem szüntelen kapcsolatot az Istennel, állandóan az Ő jelenlétében való életet, Isten szüntelen megdicsőítését az életünkkel.

Megyéspüspöki szolgálatom kezdetén Jézus szavaival biztatok mindenkit a szüntelen imádságra, az Isten dicsőítésére, mert ahol az Isten dicsősége, ott van a mennyország!

Sokan kérdezték tőlem az utóbbi napokban, hogy hová teszem a szolgálatom hangsúlyait?

Az első hangsúlyt Isten dicsőségére, Isten országának, „úrságának” építésére teszem. Ebben pedig a legfontosabb

munkatársaim a paptestvérek. Ezért hangsúlyozom a velük való személyes kapcsolatot. A személyes találkozások, a jobbító szándékú beszélgetések a szeretet áramlásának lehetőségei. Minden szeretet megnyilvánulás Isten jelenléte. Együtt találkozni Istennel – megerősíti hitünket! Ezért személyesen szeretnék beszélni minden paptestvéremmel.

A második súlypont: a családok megerősítése. Ferenc pápa szándéka szerint immár két püspöki szinódus

témája volt a család. Erdő Péter bíboros úr egy nyilatkozatában így fogalmazott: „Az egyes tapasztalatokból, javaslatokból egy újfajta egyház képe bontakozott ki. A családok, a családokból álló közösségek szerepe a hit átadásában, a nem hívő világ felé irányuló misszióban, de az összes emberi problémában való segítség terén is, vagy az egyházi közösségek, a plébániák építésében és hordozásában; ez egy lenyűgöző kép, ami korfordulót mutat, mert ezt nem mi csináltuk, nem mi szerveztük, nem íróasztalnál találtuk ki, hanem a Szentlélek megérlette. Tehát egy új egyházi tudatra ébredésnek lehetünk a tanúi, és ez minden részletnél és paragrafusnál fontosabb. Lehet, hogy azt hittük, hogy paragrafusokon vitatkozunk, és közben észrevétlenül belenézünk az egyház megújult arcának tükrébe.” – Ennek fényében értelmezem Bíró László családreferens püspök gondolatát: „a családpasztoráció nem rétegpasztoráció, hanem A pasztoráció.”

A harmadik hangsúlyt pedig az ökumenéra helyezem. A testvéri együttműködésre, a testvéregyházak közötti testvéri szeretetre. Az ökumené olykor lelassul, megtorpan, de megállíthatatlan, mert a Szentlélek irányítja, vezeti a benne hívők szíven keresztül.

Megyéspüspöki beiktatás

A negyedik hangsúlyt az igehirdetés szolgálatára helyezem. Szentatyánk, Ferenc pápa az elmúlt héten püspököt szentelt Rómában, a Lateráni Bazilikában, és így szólt az új püspökhöz:

„Emberek közül és az emberekért választottak téged az Isten dolgaiban. A püspök neve és feladata nem annyira a tisztelethez, hanem a szolgálathoz kötődik, az Úr parancsa szerint.

Hirdesd az ígét, akár alkalmas, akár alkalmatlan, ints, figyelmeztess, de mindig gyengédséggel, buzdíts minden nagylelkűséggel és tudással! Szavaid legyenek egyszerűek, hogy mindenki megértse, és ne tarts hosszú beszédeket! ... A homíliák közvetítsék Isten kegyelmét, de legyenek egyszerűek, és mindenkit indítsanak arra, hogy jobbá váljon.”

Szeretném hirdetni Isten ígését, hogy mindenkit arra indítsak, segítsek, hogy jobbá váljon. S ha majd eljön az Emberfia, mert mindannyiunk életében eljön a végső pillanat, akkor találjon hitet bennünk, a szívünkben.

Szeretném megfogadni a Szentatya szavait: „ne tarts hosszú beszédeket!” Ezért most befejezem, de kérek mindenkit, hogy imádkozzon értem, hogy Isten ígését fogadva, befogadva és megfogadva, az Ő szeretetével szeressek és szolgáljak, és legyek hiteles tanúja annak, hogy „Jézus a Feltámadás és az Élet”.

.....

Palánki Ferenc megyéspüspök a szentmise végén kihirdette, hogy az egyházmegye további szolgálatára kinevezte Felföldi László plébánost általános püspöki helynökké, Fodor András plébánost gazdasági helynökké, dr. Krakomperger Zoltán plébánost, teológiai tanárt püspöki irodaigazgatóvá és Törő Andrást püspöki titkárrá.

Kovács Ágnes

Nyíregyházán is bemutatkozott Palánki Ferenc, az egyházmegye új püspöke

Palánki Ferenc, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye püspöke ünnepi székfoglaló szentmisét mutatott be, 2015. november 15-én Nyíregyházán, az egyházmegye Magyarok Nagyszonyja-társszékesegyházban.

A szentmise kezdetén Tóth László atya, a társszékesegyház plébánosa felolvasta a pápai kinevezési bullát, majd köszöntők hangzottak el: Takács János rakamazi plébános a papság, Ilosvai Gábor a képviselő-testület, majd a Szent Imre Gimnázium diákjai a fiatalok nevében köszöntötték Palánki Ferenc főpásztort.

Ezután a megyéspüspök köszönetet mondott a szeretetteljes fogadtatásért, a fiatalok köszöntéséért, majd hozzátette: mint a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Ifjúsági referense: a fiatalok nevelését szívügyének tekinti azzal a szándékkal, hogy elkötelezett felnőtt keresztényekké váljanak. A megyéspüspöki szolgálat megkezdésében számít a paptestvérek, munkatársak, hívek imájára, mert, mint mondta, ha együtt fordulunk az Istenhez, az segít bennünket abban, hogy mindenki megállja a helyét ott, ahol van.

Palánki Ferenc megyéspüspök a szentmise homíliájában a napi evangéliumra utalt, amely a végidőkről tanít. A főpásztor gondolataiban kifejtette, hogy most még inkább átérezzük az elmúlt napok eseményeit, megtapasztalva, hogy milyen az, amikor a világon az összetartó erők megrendülnek. Az embereket félelem tölti el, az meg-

kötöz bennünket, és semmit nem tudunk tenni. A világban tapasztalt, megélt sötét kép a bűnről szól. A világot a szeretet erői tartják össze, de a bűn megpróbálja ezt felborítani. Jézus az életről beszél; Ő nem félelmet kelt bennünk, hanem az élet teljességét, az örömhírt mutatja be.

A helyes értékrend

Ezután a püspök atya felhívta a figyelmet a helyes értékrend szerinti életre. Az életünkben jelen lévő mulandó dolgok fontosak ugyan, de azokat mindig csak eszközként kell használni az életünk menete segítésében. Az Isten meghívott bennünket a helyes sorrendet követő életre: Jézus ezt mondta Mártának: „Márta, Márta, sok mindenre van gondod, és sok minden nyugtalanít, de csak egy a szükséges” (ld. Lk 10, 38–42). Az első lépcső a szükséges, ezután jön a hasznos és csak utána a kellemes. A mai világban megfordult ez a rend. Először azt keressük, ami kellemes, amihez sok pénz kell, utána jön a hasznos, azután, hogy valami szükséges-e vagy sem, az már sokadrangúvá válik. Közben elfeledkezünk arról az egy szükségesről, magáról az Istenről, akire Jézus irányítja a figyelmünket. Az Isten szeretete az örök, maradvány érték, amely szíven talál bennünket, bátorít, hogy ne féljünk ebben a világban. Nem az a kérdés, hogy most milyen a világ, hanem, hogy milyenné formáljuk.

Tudunk-e szeretetben találkozni azzal a közösséggel, akikkel kapcsolatba kerü-

lünk, tudjuk-e egymást segíteni, bátorítani, boldogabbá tenni, hogy ne a félelmet keltő rosszra figyeljünk, hanem arra, amire Jézus figyelt, az Istennel és az egymással való szeretetkapcsolatra. A maradvány teremtmény az Ember: mindannyiunknak örök élete van – tanított a püspök atya. Végül hozzátette, mindanyiunknak az élet kenyerét kell osztanunk, mert aki ebből a kenyérből eszik, az örökké él. Aki hisz bennem, ha meghal is él – idézte Jézus szavait (ld. Jn 11, 25-26).

Kovács Ágnes

A soha meg nem álmodott valóság

Bosák Nándor debrecen–nyíregyházi megyéspüspök a püspöki titkári feladatok ellátására 2015. augusztus 1-jétől Törő Andrást nevezte ki, aki Rómában befejezte tanulmányait, és spirituális teológiából licenciátust szerzett. Palánki Ferenc, az egyházmegye november 14-én beiktatott új főpásztora első intézkedései között megerősítette eddigi szolgálatában Törő András püspöki titkárt.

Önt 27 évesen, az egyházmegye egyik legfiatalabb papjaként, püspöki titkárrá neveztek ki. Egyfajta előkészítő, szervező- és háttérmunkát végez, mellyel a püspök atya munkáját segíti. Ilyen szolgálatra készült, amikor a papi hivatást választotta?

Két éve, 2013-ban szenteltek pappá, így lelkipásztorként még nem tevékenykedtem. Azt gondoltam, hogy római tanulmányaim befejeztével, hazaérkezésem után káplánként szolgáljak majd valahol. Mikor Rómában értesültem a várható kinevezésről, emlékszem, egy csendes elmélkedés során fogalmazódott meg bennem, hogy ugyan nem erre számítottam, de titkárként is jól fogom magam érezni, és butaság lenne azon keseregni, hogy így mi mindenképp maradjon ki. Ugyanis, ha azon elmélkedek, hogy másfajta szolgálaton milyen lenne az életem, akkor itt és most kimaradok mindenképp. A gondviselés úgyis ott és akkor ajándékozza meg az embert, ahol és amikor éppen van, és ha az adott pillanatban lélekben máshol vagyunk, akkor a gondviselés elmegy mellettünk. Egy kedves professzorom gondolata szerint vannak olyan álmok, amelyek sohasem válnak valóra, és van olyan valóság, melyet soha meg sem álmodtunk. Az élet is ilyen, azoknak a valóságoknak a folyamata és összessége, amit meg sem álmodunk. Az adott pillanatnak kell élni. Palánki püspök úr szokta mondani, hogy egy életünk van, és ennek most kell sikerülnie, és most kell jól sikerülnie. Ha titkárként kell szolgálnom, akkor ezt boldogan teszem, hisz ez is szolgálat az egyházmegyét, a papokat és a híveket szolgálom. Azzal, hogy segítem a püspök munkáját, bekapcsolódom az egyház vérkeringésébe. A szolgálatom nem mindig látványos, de a teendőim hozzásegítik a püspök atyát ahhoz, hogy ő napról napra hatékonyan tudjon tenni az egyházmegyéért. Ha egyszer majd

mennem kell, mert más feladatokban lesz rám szüksége az Egyháznak, akkor pedig boldogan megyek.

Gyermekkora Geszterédhez köti, ahol igazi nagy, a hitüket a hétköznapiakban is megélő keresztény család állt és áll Ön mögött a mai napig. A középiskolát a Szent József Gimnáziumban végezte Debrecenben. A vallásos környezet és vallásos nevelés volt a kellő indításhoz, hogy a papi hivatást válassza?

Hogy hogyan lesz valakiből pap, az előttünk, papok előtt is titok marad. Sokféle ún. meghívástörténet létezik. Sok esetben az ember „belelő” a hivatásba. Olyanok is vannak, persze, akik egyik percről a másikra találnak rá. Vallásos családban nőttek fel. Az otthonunkban négy generáció élt együtt, akik stabil gyerekkori háttérrel biztosították számomra. Az elsődleges nevelést a szülőktől kapja egy gyermek, de mint nagycsaládban, azok

„HA AZ EMBER ELDÖNT VALAMIT, AKKOR MINDEGY, HOGY MILYEN KÜLSŐ KÖRÜLMÉNYEK ADÓDNAK, AKKOR IS KITART A DÖNTÉSE MELLETT.”

az apró morzsák, amiket a nagy- és dédszülőktől kaptam, és nem is olyan aprók, jelentősen beépültek az életembe. De Geszteréd egykori plébánosa, Kaszap Béla atya is gyermekkorom meghatározó alakja volt, aki mellett elsőként született meg bennem a gondolat... Az ő élete követendő példa: ahogy ő élt a faluban, ahogyan a falu részévé vált, azoknak is egyfajta hivatkozási pont volt, akik nem jártak templomba, vagy más felekezethez tartoztak. Aztán kamasz éveimben nem volt jelen a papság gondolata, inkább egyfajta hivatáskeresés volt, ami meghatározta az

utolsó gimnáziumi éveimet. Sok mindent kipróbáltam, szerteágazó volt a jövőképem, de semmiképpen sem munkahelyet akartam választani, hanem olyasvalamit kerestem, ami hivatásom-má tud válni, édesanyám és édesapám hivatástudatát követve és mintának magam előtt tartva. De meghatározó volt az életemben 2005-ben a Katolikus Ifjúsági Világtalálkozó Kölnben, ahova már a jelentkezésem is nagyon gondviselészerű volt. Határidő után jelentkeztem, nem volt hely, aztán indulás előtt 1-2 héttel jelezték, hogy mégis fel szabadult egy hely... Ott találkoztam Hajdu István atyával, egyházmegyénk mostani papjával, aki akkor kispapként volt jelen a találkozón, és vele sok mindentől beszélgettünk, közte hivatásról is. Gyermekkorom után akkor merült fel bennem újra a papi hivatás gondolata, és mire a találkozóról hazaértem, teljesen biztos voltam abban, hogy számomra ez lesz az út, amin járnom kell.

Sima vagy göröngyös volt az út az Egri Érseki Papnevelő Intézetben és Rómán keresztül a pappá szentelésig?

Hosszú út volt, nagyon sok küzdelem

és döntés következménye, és nagyon sok ember segítségének eredményeként tudtam erre a hivatásra újra és újra igent mondani. 2006-ban felvételiztem a papi szemináriumba, 2010 karácsonyán Bosák püspök atya közölte velem, hogy Rómában, a Collegium Germanicum et Hungaricumban folytatom a papi tanulmányaimat, ami – számottevő német- és olasznyelv-tudás nélkül – az addigi életem talán legkomolyabb próbatétele volt. Az volt számomra a legnehezebb, hogy meg kellett tanulnom segítséget kérni másoktól, megtapasztalni azt, hogy másokra vagyok utalva, ami az embert alázatosságra neveli, de magát a folyamatot nehéz megélni. Ugyanakkor Rómában élni- és megérezni az egész Egyház lüktetését, számomra nagyon sokat adott. Legszebb emlékeim, amikor alkalmanként a Szent Péter-bazilikához kísértünk, vagy amikor részt vehettem Szent II. János Pál pápa szentté avatásán. Akkor már végleges volt az elhatározásom, de az én életemben is volt olyan időszak, amikor meg-meginogtam. Óriási segítség volt számomra az egyik egri lelkigyakorlat, ahol a lelkigyakorlat vezetője erőteljesen felhívta a figyelmemet, hogy két év után el kell dönteni, mit szeretnénk, két évig nem illik vendégeskedni sehol sem... Mindenkire más és más úton lehet szólni, úgy tűnik számomra ez az „erőteljesebb” fellépés volt a sikerre vezető út. Ez volt az a pont, ami egy komolyabb lelkigyakorlatra indított a jezsuitákhoz, ahol megszületett bennem a döntés, hogy akármi történik, minden nehézségével együtt is, de ezt a hivatást szeretném választani.

A papnevelés szakaszait lezáró szertartások: a diakónusszentelés, majd a papszentelés és az első mise valaminek a végét, ugyanakkor a kezdetét is jelentik. Hogy élte meg ezeket a pillanatokat?

A diakónusszentelésem Rómában volt a Szent Ignác-templomban 2012. október 10-én. Meghívtam Bosák püspök urat, és szentelendő társammal közösen meghívtuk Palánki püspök urat, aki itthon a szemináriumban a spirituálisunk volt, így aztán a szentelésen – mint utóbb kiderült – a volt és a jelenlegi főpásztorom is megtisztelt a jelenlétével.

2013. június 22-én szenteltek pappá Nyíregyházán a Magyarok Nagyasszo-

nya-társzékesegyházban. A szertartás során a hálaadás érzése fogalmazódott meg bennem: hálaadás Istennek, hogy bizalmat szavazott nekem, hogy papja legyek. Akkor a Dicsőség-himnuszt nagyon közeli imádságnak éreztem magamhoz, hiszen tulajdonképp az egész szertartás az Isten dicsőítése, melynek során arra szentelnek fel, hogy az Istent dicsőítsem, és az embereket is erre vezessem. A másik bensőséges pillanat volt, amikor – kezeimet a püspök atya kezeibe helyezve – engedelmisséget ígértem neki és utódainak. A Minden-szentek litániáját énekelve pedig megjelentek az Egyház szentjei egészen a kezdetektől, és az ő segítségüket kértük, hogy ebbe az Egyházba tagozódjak be a papszentelés által, az Isten szolgálatára.

Ezt követően az újmisésem Geszterédén óriási élmény volt számomra. A szintén Geszterédéről elszármazott Felföldi László helynök atya volt a lelki vezetőm a papságra való felkészülés alatt, így nem volt kérdés, hogy csakis ő lehet a mise szónoka. Megható élmény volt. Az udvarunkhoz jött a papság, ott volt

a kikérése az újmiséstől: a néhai Papp János nyíregyházi plébánosom mondott köszöntőt, majd a szüleim mondtak értem imát, azután indultunk a templomba.

Fiatal papként hogyan fogalmazza meg a saját papi küldetését?

Ami előttem van, az, ami mögöttem is van. Céлом, hogy a körülöttem levő emberek, akik rám vannak bízva, megtalálják azt a kapaszkodót, azt a hivatást, amin keresztül el tudnak jutni az Istenhez. Hogy az egyéni életem olyan transzparens legyen az Istennek, ami által más is meg tudja találni saját életében az Isten jelenlétét, és hogy igenis érdemes Istenre bízni az életünket. Én az enyémet Istenre bízom, és igyekszem mindennap rábízni. Ha pedig az ember eldönt valamit, akkor mindegy, hogy milyen külső körülmények adódnak, akkor is kitart a döntése mellett. Ez mindig átsegített a problémákon, mert adott volt a céloom. Hogy milyen nehézségei és buktatói voltak és vannak az útnak, nem ismertem, és most sem ismerem, de a célt, azt igen.

- PappE -

A mi életünk is lehet „kegyelemmel teljes”

Az egyházmegye is csatlakozott az Isteni Irgalmasság szentévéhez

Ferenc pápa a Szent Péter-bazilikában 2015. március 13-án tartott nagyböjti bűnbánati szertartás során mondott homíliájában hirdette meg az Isteni Irgalmasság rendkívüli szentévet, mely ez év december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, a II. vatikáni zsinat lezárásának 50. évfordulóján vette kezdetét a Szent Péter-bazilika szent kapujának megnyitásával, és 2016. november 20-án, Krisztus Király ünnepén zárul.

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi püspök az egyházmegyében a Nyíregyháza-örökösöldi Isteni Irgalmasság templomban nyitotta meg a szentévet december 8-án, szentmise keretében.

A főpásztor – az asszisztencia és a jelen lévő egyházmegyes papok kíséretében – a szentmise előtt, a templom bejáratánál, rövid szertartást követően ünnepélyesen megnyitotta az irgalmasság kapuját jelképező templomkaput. A szentmisén részt vett Bosák Nándor nyugalmazott püspök, és Seregély István nyugalmazott érsek, dr. Vinnai Győző országgyűlési képviselő, Kozma Péter kormány megbízott, dr. Ulrich Attila, Nyíregyháza alpolgármestere is.

Palánki Ferenc püspök a szentmise homíliájában a december 8-án tartott Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepéről beszélt. – Az angyali üdvözlés szavait: „Üdvözlégy Mária kegyelemmel teljes”, sokszor imádkozzuk, elmélkedünk róla, de minden alkalommal más-más aktualitását emeljük ki – kezdte homíliáját a püspök atya. – Az irgalmasság szentévének megnyitásakor a „kegyelemmel teljes” kifejezés kerül előtérbe, hiszen Isten annyira szeret bennünket, hogy kegyelemmel teljesebbet akar látni mindannyiunkban.

– Mária Isten üzenetét fogadta, és azt felfogva, befogadta a szívébe, majd a méhébe. Az Ige megtestesült, emberré lett, eljött a világra az Isten szeretete, az emberiség jövője, az élet teljessége. Ugyanez megvalósulhat a mi életünkben is – hangsúlyozta a püspök atya. – Ha mi is befogadjuk Isten ígését, és az megfogad bennünk, akkor rajtunk keresztül is világra jöhet az Ő szeretete. Mária – akiben Ádám és Éva óta először je-

lent meg a bűn nélküli ember a földön –, csodálatos példa erre. Az Isten nem mondott le rólunk; Jézus nekünk adta az újrakezdetés lehetőségét.

– Az Isten keresi az embert: „Ádám, hol vagy?” A kérdés most nekünk szól, mert mi vagyunk az „ádámok”. Hol vagyunk, milyen közel vagy távol vagyunk az Istentől? Mindannyian elmondhatjuk, hogy szükségünk van a megtérésre, Isten irgalmas szeretetében merítkezve, hogy átjárjon bennünket végtelen jósága, kegyelme.

Ahhoz hogy az Istentől jövő szeretet meg tudjon bennünk foganni, szükséges néhány feltétel. Elsőként a készség arra, hogy lemondjunk az önzésről, amit mint börtönt, nem kényelmessé kell tenni, hanem meg kell tőle szabadulni – tanította a főpásztor. – Le kell mondani önmagunkról, az elképzelésünkről. Az életünknek ne én, hanem Isten legyen a főszereplője. „Történjék velem szavaid szerint” – halljuk Mária válaszát, amely Mária készségét mutatja meg arra, hogy az élete ne töredékes legyen, hanem kegyelemmel teljes.

Isten előtt semmi sem lehetetlen, így az sem, hogy szentet faragjon belőlünk.

Mária az angyal által Isten üzenetével találkozott: „kegyelemmel teljes”, amely tulajdonképpen azt jelenti, hogy saját magával találkozott, azzal az önmagával, ahogyan őt az Isten látja.

Először tehát önmagunkkal kell találkozunk, azzal a képpel, ahogyan az Isten akar látni bennünket. Az Isten kegyelemmel, szeretettel teljesnek

akar látni bennünket. Ne csak azt lássuk, hogy hányszor vétkeztünk, hanem lássuk meg a lehetőséget, amit az Isten lát bennünk, hiszen nem mondott le rólunk. Istennek semmi sem lehetetlen, még az sem, hogy belőlünk szentet faragjon, hogy az életszentség legyen a mi utunk, hogy az életünk története ne a bűn által töredékes út legyen, hanem üdvösségtörténet. Mindannyian meghívást kaptunk az életszentségre, amit saját magunktól nem tudunk elérni. De Mária igent mond.

Ne fáradjunk bele a bocsánatkérésbe, mert az Isten sem fáradt bele az irgalmas szeretetbe.

Amikor Mária meghallotta az angyal szavát, gondolkodóba esett. Nem árt nekünk is gondolkodni, csendet tartani. Megnyugtató, hogy Máriának is szüksége van a biztatásra: „Ne félj, kegyelmet találtál Istennél”. Legyen készség bennünk, ne fáradjunk bele a bocsánatkérésbe, mert az Isten sem fáradt bele az irgalmas szeretetbe – utalt Ferenc pápa gondolataira a püspök atya.

Szabad kérdezni, mint ahogy Mária is kérdezett: „Hogyan lehetséges ez?” Legyen bennünk készség arra, hogy szóba álljunk az Istennel, és megtudjuk, mit akar tőlünk. Mint ahogyan Mária, mi is megkapjuk a választ, ha odafigyelünk. Egy dologra viszont nem fog válni: ha számon kérjük Őt. Isten végtelen jóságával, ajándékozó szeretetével eljön hozzánk, vezetni akar bennünket az életszentség, az üdvösség útján, de kéri a bizalmunkat, a ráhagyatkozásunkat, azt, amelyet Mária is megtapasztalt: „Történjék velem szavaid szerint.”

Mária az elmélkedő ember példaképe. Az irgalmasság szentévében segítsen bennünket, hogy meglássuk azt a valónkat, amit Isten elképzelt rólunk, hogy az életünk kegyelemmel teljes, üdvösségtörténet legyen – fejezte be a tanítását Palánki Ferenc püspök.

A szentmise végén Bosák Nándor nyugalmazott püspök atya bemutatva azt a két ereklyét, amelyet Lengyelországból kapott a 2013-ban felszentelt nyíregyházi Isteni Irgalmasság-temploma. Szent II. János Pál véreereklyéjét Stanisław Dziwisz bíboros, krakkói érsek a hivatalában adta át Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregy-

Szent Faustyna Kowalska csonterekllyéje

Szent II. János Pál véreereklyéje

házi püspök, apostoli kormányzónak 2015. október 26-án, Szent Faustyna Kowalska lengyel szerzetesnő csonterekllyéjét pedig Ignacja nővértől, az

Tóth László, a nyíregyházi Isteni Irgalmasság-temploma plébánosa ezután kihirdette, hogy az irgalmasság évében minden hónap első vasárnapján délután

Stanisław Dziwisz bíboros, krakkói érsek átadja az ereklyét Bosák Nándor püspöknek

Irgalmasság Anyjáról nevezett kongregáció tagjától vette át a főpásztor 2015. október 27-én Faustyna sírjánál, a krakkói Isteni Irgalmasság-bazilika altemplomában.

Az ereklyéket a szentmise végén ünnepélyes elhelyezték a templom szentélyének két oldalán.

3 órától, az irgalmasság órájától kezdődő imaórával, előadással, szentmisével egybekötött délutánra várják a zarándokokat. A tematikus programokra orvosokat, szolgálattevőket, politikai és a gazdasági élet szereplőit, oktatási intézmények dolgozóit, szentségekre készülőköt várnak.

Kovács Ágnes

Szent Márton jubileumi év

(2015. november 15.–2016. november 11.)

A Gondviselés különleges megnyilvánulását látjuk abban, hogy Szent Márton jubileumi éve egybeesik a Ferenc pápa által meghirdetett „Irgalmasság Évével”. Mostantól egy éven át ünnepeljük hazánkban azt a tényt, hogy Istenünk 1700 évvel ezelőtt adta Egyházunk számára az első szentként tisztelt nem vértanú hitvallót, a Pannoniában született Mártont. A történelemben továbbélő Krisztus megjelenítője volt, példát adva arra, hogy mindig a saját korunkban kell az evangéliumot valóra váltani. Nemcsak a Karolingok és a Magyar Királyság tekintett mindig patrónusként rá, hanem működésének színhelye, egész Franciaország, sőt Európa több vidéke is. Életpéldája pedig ma, a szegénységgel szembesülő világban aktuálisabb, mint valaha.

Márton szülei pogányok voltak apja a császári hadsereg tribunusa volt. Ő maga egészen kicsi volt még, amikor szülei a Szombathellyel azonosítható Sabariából átköltöztek Itáliába, ahol ő tizenkét évesen –előbb szülei elől eltitkolva, majd apja akaratára ellenére – jelentkezett katekumennek. Ekkor kapta az első indítást/nevelést a keresztyén és szerzetesi életre.

Tizenöt éves volt, amikor a császári seregben lovas testőrtiszt lett. 334-ben történt, hogy télvíz idején tiszt köpenyének felét odaadta egy ruhátlan pogány koldusnak. Még azon éjjel álmában Krisztust látta, a koldusnak adott köpenydarabba burkolózva. Hamarosan, 18 éves korában megkeresztelkedett, így ma is példaképe az ifjúkorban keresztyénné váló fiataloknak és katekumeneknek.

Amint mód nyílt rá, elhagyta a hadsereget, és Szent Hilarius püspökhöz csatlakozott. Megtérése nem idegenítette el családjától. Amikor hazalátogatott az akkor még pogány szüleihez, édesanyját nagy szeretettel meg tudta téríteni. Később Szent Hilarius püspök városán kívül épített magának egy remetelakot, és e szerzetescella körül bontakozott ki egy monostor. Majd 371-ben, amikor a tours-i püspök meghalt, a nép, a papság és a többi püspök kívánságára Márton lett a püspök. Fölszentelése napjától mint jó pásztor gondozta nyáját. A nép atyjaként szerette őt, aki úgy élt közöttük, mint a legszegényebbek. Az egész ország az ő gyógyításairól, ördögűzéseiről és halottfeltámasztásairól beszélt.

Az Egyház szabadságáért és tiszta tanításáért küzdött, püspökként is szegénységben élt, s ha nem az ő személyéről volt szó, határozottan lépett föl az igaz hit és Egyháza védelmében. Az Evangélium igazságáért – szükség esetén – még püspöktársaival és a politika irányítóival szemben is fellépett.

Szent Mártont a nép úgy fogadta emlékezetébe, mint az irgalmas samaritánust, aki a koldusnak utolsó ruhadarabját is odaadta, és mint a jó pásztor ragyogó példáját, aki a szeretetet tette életének vezérlő elvévé. Halála után hamarosan szentként kezdték tisztelni, a Szűzanya után elsőként a nem vértanú szentek között.

Mivel társadalmi nehézségek azóta is bőven jelentkeztek, Szent Márton sokak védőszentje lett. István király őt választotta hazánk és az első hazai monostor, Pannonhalma patrónusának. Magyarországon és a Kárpát-medencében neki szentelték a legtöbb templomot, de hegyeknek, helységeknek és kolostoroknak is sokfelé lett a védőszentje. A mai szociális nehézségek láttán őt állíthatjuk sokak szemé elé a felebaráti szeretet példaképeként és a békeesség hatékony képviselőjeként. Életpéldája a nem hívők számára is vonzó. Bár a világméretű szegénység orvoslására ma komplex gazdasági terveket kell készíteni, mégis nyilvánvaló, hogy az egyéni, személyes szeretet jótéteményeire, az irgalmasság testi és lelki cselekedeteire legalább annyira szükség van, mint egy falat kenyérré. Ha Márton példáját követjük, akkor közösségben vagyunk mindazokkal, akik segítséget szenvednek, bárholnan érkezzenek is, és közösségben mindazokkal, akik lehetőségeikhez mértén segítenek nekik – függetlenül meggyőződésüktől, értékrendszerüktől.

A sok megkereszteletlen fiatal számára pedig Ő lehet a jó cselekedeteket gyakorló katekumen eszményképe. Segítheti őket abban, hogy tudatos döntéssel kell eljutni Krisztus követésére.

Mi, magyarok, különösen is szeretjük Szent Mártont. Számunkra az ő emléke fölidézi a pozsonyi koronázó dóm híres lovas szobrát. Legelterjedtebb népszokásaink is őrzik tiszteletét a nép lelkében. De nemcsak a Kárpát-medencében, ha-

nem tőlünk nyugatabbra is Európa egyik legnépszerűbb szentje. Tisztelete elterjedt az egész világon, jó példa erre, hogy Argentína fővárosának székesegyháza is Szent Márton nevét viseli. Ez a tény lelki kapcsolatot hoz létre köztünk és Szentatyánk, Ferenc pápa között, aki Buenos Airesből került át Szent Péter római székebe. A most kezdődő Jubileumi Évre azért hívtuk meg őt, hogy vele együtt ünnepelhessek meg Szent Márton jubileumát. Készüljünk erre a 2016. november 11-ig tartó jubileumi évre nemcsak nagy nemzeti és nemzetközi rendezvényekkel, hanem az irgalmasság és szeretet egyéni és közösségi cselekedeteivel is!

A tevékeny felebaráti szeretet példaképéről és a tettek apostoláról megemlékezve nem feledkezhetünk meg az irgalmasság és szeretet egyéni és közösségi cselekedeteinek gyakorlásáról sem. Különösen is fontos az előttünk álló évben, amely – a szegények patrónusának ünnepi évével egy időben – a Katolikus Karitás számára is fontos év, hiszen megalakulásának 85. és újjászerveződésének 25. évfordulóját ünnepli 2016-ban. Összefonódva a Szentatyá által meghirdetett Irgalmasság Évével, ismerjük meg az év során a Karitás elmúlt évtizedekben végzett munkáját, a Karitás-önkéntesek kitaró gondoskodásának eredményeit. Szent Márton példáját követve kísérjük tevékeny figyelemmel a mellettünk élő, gondokkal küzdő családokat, idős, beteg embertársainkat, és forduljunk feléjük szeretetből fakadó irgalommal.

Bizalommal buzdítjuk kedves testvéreinket ebben az esztendőben különösen is, hogy – Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódva – tartsák meg jövő vasárnap a Karitás-gyűjtést, amely a rászorulókat megsegítését szolgálja.

Budapest, 2015. november 1.
A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Isten nem marad adósa senkinek

Karácsony közeledett. Az idős néni hosszasan számolta forintjait a bolt bejárata előtt. Többször is nekiállt, de mindig ugyanarra az eredményre juthatott, mert a számolás végére enyhén csóválni kezdte a fejét. Ez bizony aligha lesz elég arra, amit venni szándékozott, pedig nem lapult hosszú bevásárlólista a zsebében. A boltba igyekvők észre sem vették, a kifelé jövők kikerülték jól megrakott bevásárlókocsijukkal. Úgy látszik, túl közel állt meg az automata ajtóhoz, mert az sehogy sem akart bezáródni miatta, ezért az üzlet biztonsági őrre egy idő után udvariasan kissé arrébb tessékelte, hogy máshol számolgassa forintjait.

Így került közelebb a koldushoz, aki összehajtogatott papírdobozokon ült, előtte konzervdoboz perselyével. A néni tevékenységét látva a koldus nehézkesen felkelt a helyéről, odalépett hozzá, majd a dobozából két százforintost nyomott a kezébe. Elfogadta. Egyikük sem szólt semmit. A koldus visszaült a helyére, az idős néni pedig bement, hogy megvegye aznapi ennivalóját. Kis idő múlva a néni kijött a boltból, odalépett a koldushoz és a kezében szorongatott aprópénzt a konzervdobozba dobta. A visszajáró – mondta csendesen, és a koldus nem szólt, csak némán nézett a néni után.

A szegény asszony két fillérje.

„Ezután leült szemben a kincstárral és figyelte, hogy dob a nép pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat dobott be. De aztán jött egy szegény özvegy, s csak két fillért dobott be. Erre odahívta tanítványait, s így szólt hozzájuk: *„Bizony mondom nektek, ez a szegény özvegy többet adott mindenkinél, aki csak dobott a perselybe. Mert ők a feleslegükből adakoztak, ez pedig mindent odaadott, ami csak szegénységétől telt, egész megélhetését.”* (Mk 12, 41-44)

Az evangéliumi jelenet napjainkban újra és újra megismétlődnek. Teljesen mindegy, hogy templom

vagy bolt előtt, városban vagy falun, a szegény adakozik, mert ettől nem lesz még szegényebb. Jézus figyel a templomba érkezőket, akik a perselybe dobják adományukat. A tehetősebbek többet dobnak be, de az Úr mégis többre értékeli a szegény özvegy két fillérjét, mert ő mindenét odaadta. A legmegdöbbentőbb a történetben az, hogy Isten elfogadja az özvegytől az ő utolsó fillérjeit.

Elfogadja, mert jó szívvel felajánlott adomány. Mi emberek talán azt gondolnánk, hogy jobban tenné Isten, ha ebben a helyzetben egy nagylelkű adakozót küldene, aki jelentősebb összegű támogatást adna az asszonynak. A történet nyitott, nem derül ki belőle, hogy Isten miként gondoskodik később az özvegyről, aki egész vagyonának felajánlásával az isteni gondviselésre bízta életét. Isten most elfogadja az adományt. És Isten mindig tudja, hogy mit tesz. Nem érdemes nekünk az ő cselekedetének helyességét vitatnunk.

Nem az a lényeges, hogy mi mit adunk, mit ajánlunk fel Istennek, hanem az, hogy miként adjuk. Mert Isten jól ismeri szívünk szándékait és lelkünk érzéseit. Tudja, hogy vagyunkban vagy benne bízunk. Ez a bizalom, ez a ráhagyatkozás tesz értékesé minden adományt. Ezt a felajánlást fogadja el Isten. Egészen biztosak lehetünk abban, hogy Isten nem marad adósa senkinek, és nem marad hálátlan egyetlen ember iránt sem.

Horváth István Sándor atya

A várakozás folyosóján

A kórházak ápolási osztályain sok esetben évekig tartózkodnak a betegek, mivel az otthonukban nem tudnak gondoskodni róluk. De a kórház az orvosok, nővérek legnagyobb igyekezte, kedvessége ellenére sem mondható igazi otthonnak. Az ápolási osztályok folyosóin általában minden nap ül 10-15 ember, akik nézik az ajtót, hogy mikor lép be, mikor látogatja meg őket valaki. Ez a „várakozás folyosója”.

Az irgalmasság rendkívüli szentéve kezdődött el december 8-án, amely figyelmeztet bennünket – többek között – az irgalmasság hét testi cselekedetére: enni adni az éhezőknek, inni adni a szomjazóknak, felöltöztetni a ruhátlanokat, befogadni a vándorokat, meglátogatni a betegeket, a foglyokat és eltemetni a halottakat.

BH. Szokolai Katalin önkéntes beteglátogató 9 éve látogatja nap mint nap a kórházi betegeket. Lelkesedésével arra ösztönzi az embereket, csatlakozzanak, éljenek e szolgálat adta lehetőséggel.

BH. Szokolai Katalin

Ez a szolgálat egy nagy szerelem nekem.

Ceglédi származású vagyok. Amikor érettségi után a Debreceni Egyetemre kerültem, nagymamám megkért, hogy látogassam meg egy kedves barátnőjét, akit 80 évesen a Debrecenben élő fiai Ceglédről a hajdúbagosi idősek otthonába költöztettek, hogy közelebb legyenek hozzá. A gyermekei végül ritkán látogatták meg. Ezt akkor még nem tudtam. Csak azt láttam, hogy Hajdúbagosra körülményesen tudtam volna eljutni, és sem kedvem, de időm sem volt, hogy eleget tegyek nagymamám kérésének.

Ő viszont nem adta fel, és hazautazásomkor minden alkalommal kérte, hogy látogassam meg idős barátnőjét. Fél év telt el, mire elhatároztam, hogy meglátogatom Őt.

Vonatra szálltam, és amikor megérkeztem a hajdúbagosi állomásra, azt sem tudtam, merre induljak el, míg végül útbaigazítottak, így eljutottam abba az intézménybe, ahol nagymamám barátnője élt. Elmondtam, hogy kit keresek, és az ottani dolgozók is örültek nekem, mert mint mondták, a nénit ritkán látogatták. Amikor mentem fel hozzá a harmadik emeletre, elmondhatatlan érzés kerített hatalmába. Azt gondolom, a Jóisten akkor simított meg ezzel a szolgálattal éreztem, hogy ugyan nem ismerjük egymást, de ez a néni vár rám, már régóta vár valakire, és nagyon fog nekem örülni. El sem tudom mondani, milyen nagy öröm volt bennem.

Ezután kéthavonta találkoztam vele, jó baráti kapcsolat alakult ki köztünk, és sok mindenre megtanított. Ez a találkozás nagyon meghatározó volt az életemben. Amikor a néni meghalt, azt követően öt évig a ceglédi kórház ápolási osztályán önkéntes beteglátogatóként szolgáltam.

Azóta újabb négy év telt el, közben elvégeztem a szociális munkás szakot, és most mentálhigiénét tanulok, dolgozom, és Isten ad elég kegyelmet, hogy a családom mellett is jusson idő a betegeket látogatni.

Említetted a „várakozás folyosóját”. Azt gondolom, ez egy drámai kép, a kórházi beteg magányát ki sem lehetne jobban fejezni. Milyen érzés látogatóként belépni azon az ajtón?

Cegléden általában kéthetente mentem az ápolási osztályra, és egy idős nénit látogattam. Egyszer nehéz napom volt, és először arra gondoltam, hogy aznap nem megyek be a kórházba, de meggondoltam magam. Az egyik néni már hosszú ideje

ott toporgott az ajtóban, és várt engem. Akkor tudatosult bennem, hogy mennyire várnak bennünket a betegek. Nagy szükség van arra, hogy látogassuk ezeket az embereket. Az idősek többsége évek óta ott élt az ápolási osztályon. Minden karácsonykor ajándékokat készítettem a betegeknek, volt, hogy száz kis parafaangyalkát gyártottam a vonaton, szünetben, vizsgaidőszakban. Amikor átadtam egy néninek az ajándékomat, még a kezemet is megcsókolgatta. Ők magányosak, egyedül vannak, főleg az idősek, és éhesek a szeretetre. Ezért van, hogy megérintik a karodat, megölelnek. Ezeket a közeledéseket nem szabad visszautasítani, hagyni kell, mert erre szükségük van, így fejezik ki a szeretetüket. Megtanítanak bennünket a nyitottságra, arra, hogy bátran kimutassuk egymás iránt a szeretetünket, amit nem tékozolhatunk el úgy, hogy csak magunkba zárjuk.

Ez már önmagában egy szép tanítás a szeretetről, ami a másik ember felé irgalmas cselekedet. Ferenc pápa mondta: mások szolgálata Krisztushoz tesz bennünket hasonlónak.

Sokat változott az önismeretem, nyitottabb lettem, és azt gondolom, hogy minden egyes találkozás közelebb visz az Istenhez. Ritka, hogy egy látogatás során konkrétan, szavakban beszélünk az Istenről a betegekkel, nem a térítés a célunk, de a jelenlétünkben, a látogatásainkban kézzelfoghatóan ott van az Isten anélkül, hogy kimondanánk, hogy beszélnének róla. Nagyon felemelő érzés. Itt nem számít, ki milyen vallású, itt csak beteg van; ő az, aki teljes valójában érdekel, a személyisége, a lelke, gondolatai, érzései. Ha egy látogatás során nem kerül szóba a Jóisten, vagy hitéleti kérdésekre nem térünk ki, akkor az nem jelent kudarcot. Beszélgetünk a beteg hobbjáról, vagy azokról, amik őt érdeklik, ami miatt aggódik, az örömeről, bánatáról. Soha nem úgy indítunk, hogy fölolvá-

sunk a Bibliából, hanem bemutatkozunk, hogy kik vagyunk, elmondjuk, miért jöttünk, és ha a beteg igényli, akkor ott maradunk vele beszélgetni. A bizalom kiépítése az első és legfontosabb dolog a lelkigondozói kapcsolatban. Egyébként nagyon jó dolog, ha az Istenről beszélhetünk.

Kiket látogattok? Akiknek nincsenek hozzátartozóik?

Fontosnak tartjuk hangsúlyozni, hogy a szolgálatunk során igyekszünk minden embert megszólítani felekezeti, etnikai, kulturális vagy egyéb hovatartozásra való tekintet nélkül. Betegekkel, hozzátartozókkal, kórházi dolgozókkal egyaránt beszélgetünk. Azt tapasztaljuk, hogy a kórházakban tartózkodó betegek családjai sok esetben több tíz, akár száz kilométerre élnek, és nem tudják gyakran látogatni hozzátartozóikat. De ha közelben él a család, a látogatások akkor is rövidek. Általában a beteg kíváncsi arra, hogy mi van otthon. Nem feltétlenül osztja meg a beteg a hozzátartozóival a gondolatait, a félelmeit. Sőt inkább tartja magát a családja előtt, próbál erős maradni. Ha az önkéntes beteglátogató szeretettel fordul a beteghez, sok esetben a beteg megosztja vele a félelmeit, érzéseit.

Az önkéntes beteglátogatói szolgálathoz lehet csatlakozni. Ennek első lépése egy képzésen való részvétel, amely minden év őszén indul. Miért van képzésre szüksége annak, aki beteget szeretne látogatni?

KATOLIKUS BETEGLÁTOGATÓ SZOLGÁLAT ALAPÍTVÁNY

Nem mindegy, kiket engedünk a betegágyhoz, milyen motivációval látogat, milyen lelkülettel érkezik. A képzések alatt kiderül, hogy ki alkalmas erre, és ki nem. A beszélgetések, látogatások a lelki gyógyulásban segítenek, ezért fontos, hogy megtanuljunk jól segíteni. Ebben segít a képzés.

Ki alkalmas erre a szolgálatra?

Szeretettel fogadunk mindenkit, aki szeretne segíteni a betegek lelkigondozásában. Nehéz ez a terület, de bátorítok mindenkit, hogy ne féljenek. Ha mosollyal, nyitott szívvel, őszinte érdeklődéssel érkezi a beteghez, a Jóisten segít nekünk, hogy jó találkozások jöjjenek létre. Nagy öröm ez a szolgálat.

Sokan meg akarják menteni a betegeket, de mi fizikailag nem tehetünk értük semmit, és ezt kudarcként élik meg. Különösen nehéz szembenézni egy gyermek, vagy egy fiatal lány, édesanya súlyos betegségével.

2015-ben létrehoztál egy szervezetet, a Katolikus Beteglátogató Szolgálat Alapítványt.

2012-ben a Magyarországi Kamillianus Rend, a debreceni Megtestesülés Plébánia

kamillianus csoportja, a debreceni domonkos szerzetesek és a debreceni Katolikus Kórházlelkészség önkéntes szerveződéseként jött létre a Katolikus Önkéntesek Ökumenikus Beteglátogató Szolgálat. 2015 februárjában pedig létrejött a Katolikus Beteglátogató Szolgálat Alapítvány.

A munkám után csak délután 4 óra körül tudok ezzel foglalkozni, így sok szabadidőmet erre áldozom. A családom teljes mértékben mellettem áll. Az egész szolgálatot a Jóisten ajándékként élem meg, amit teljes szívemmel, lelkemmel elfogadok.

A város több pontján gyógyító üzeneteket gyűjtöttetek karácsonyra a betegeknek.

A Katolikus Beteglátogató Szolgálat Alapítvány kezdeményezésével arra bátorítottuk az embereket, hogy néhány kedves, reménykeltő mondattal, verssel, idézettel vagy rajzzal üzenjenek a betegeknek, segítve a kórházi betegek lelkigondozását. Az önkéntes beteglátogatók pedig a beérkező üzeneteket karácsonykor szétosztják a debreceni kórházakban tartózkodó betegek között.

Az a fontos, hogy az emberek, ha csak ilyen módon is, de elinduljanak a betegek felé, mert a várakozás folyosóján várják őket és üzeneteiket, bátorításukat nemcsak karácsonykor, hanem egész évben.

Kovács Ágnes

A Katolikus Beteglátogató Szolgálat Alapítvány elérhetőségei:

BH. Szokolai Katalin
lelkigondozó-szociális munkás
4024 Debrecen, Haláp u. 2. III. em. 10.
Tel.: +30 70 623-84-17
E-mail: szokolai.katus@gmail.com
facebook.com/beteglatogato.szolgalat

Öt püspökkel tartottak kerekasztal-konferenciát Debrecenben

„Hogy elhiggye a világ...” (Jn 17, 21) „A keresztény egységre törekvésről II. János Pál tanítása tükrében” címmel püspöki kerekasztal-konferenciát rendeztek a Debreceni Katolikus Újjászületés 300. jubileumi évében 2015. október 30-án, a debreceni Kölcsey Központ báltermében.

A konferencián részt vett: Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke; Bosák Nándor nyugalmazott püspök, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye apostoli kormányzója; Palánki Ferenc kinevezett debrecen–nyíregyházi megyéspüspök; Gyulay Endre nyugalmazott szeged–csanádi megyéspüspök, a debreceni pápalátogatás katolikus házigazdája; Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Görögkatolikus Metropólia érseke, valamint felkért világi hozzászólók: Bartha Elek néprajzprofesszor, rektorhelyettes; Imre László irodalomtörténész, akadémikus; Velkey György, a Magyar Kórházzövetség elnöke.

A kerekasztal-konferenciát Kránitz Mihály, a PPKE teológiaprofesszora, az „Ut Unum Sint” Ökumenikus Intézet vezetője moderálta.

„Legyetek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám, bennem vagy és én benned, úgy legyenek ők is bennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17, 21) – idézte Jézus kérését az evangéliumból Kránitz Mihály professzor, majd hozzátette, Krisztus varratlan köntöse részekre szakadt. A XX. század a kereszténység egységének páratlan előmozdítását eredményezte. 50 éve fejeződött be a II. Vatikáni Zsinat, amely kimondta, a protestáns kezdeményezésű ökumenizmus a Szentlélektől van. Egyházközi színódusnak is nevezhető az, hogy – lelki ökumenét felmutatva – egy asztalnál ülnek a püspökök, a keresztények egységről beszélve. Valami elkezdődik – emelte ki a professzor, majd elsőként Bosák Nándor püspök atyához intézte kérdését: hogyan élte meg Jézusnak ezt a kérését 22 éves püspöksége alatt Debrecenben?

Bosák Nándor Jézusnak az Atyával való egységéről, arról a helyzetről beszélt, ami a küldetésének az alapja.

– „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10, 30), mondta Jézus. Mi – keresztények – úgy tekintünk Jézusra, mint aki az Isten végtelen szeretetét hozta közénk, hogy életünk legyen, nekünk adva az üdvösséget, amely az életünk igazi célja. „Amint te, Atyám, bennem vagy és én benned, úgy legyenek ők is bennünk”, ez a kereszténységünk lényege, az ökumenizmus felhívásának az alapja. Jogosan tesz fel a kérdést: hol állnak a keresztények ezzel a lényegi résszel? Az egy-

ház azt az ajándékot, amit Krisztusban kapott, emberi gyengesége miatt nem tudja megvalósítani, de folyamatosan törekszik rá. Ilyen értelemben úton vagyunk az ökumenizmus felé, amely közelebb visz bennünket az Istenhez.

Kránitz Mihály: – A reformáció 500. évfordulója közeledik. A szembenállástól eljutottunk a keresztény közeledés vállalásáig. Milyen továbbgondolható pontok vannak katolikusok és protestánsok között a látható egység szempontjából?

Fekete Károly püspök: A látható egység megvalósulása, amely a II. Vatikáni Zsinat lezárásakor jobb helyzetben volt, megtorpant. A teológia szintjén nagy eredményeket értünk el, viszont a Szentírás magyarázatának aprópénzre váltása nem jut el sem a hívekhez, sem a papsághoz. Vannak teológiailag védhető eredmények, ezek mégsem válnak gyakorlattá. Leggyakoribb akadály, hogy féltjük a statisztikáinkat, vagy presztízskérdés van mögötte, pedig a legnagyobb presztízsvesztés az, hogy nem hat bennünk az Isten ígéje annyira, hogy mernénk változtatni, közelebb lépni egymáshoz. Az 500 éves évfordulóra készülve azt valljuk, hogy mi is 2000 esztendeje vagyunk a keresztény egyház tagjai, örökségének képviselői, amiben a nagy reformátorok 500 évvel ezelőtt megtisztítottak néhány számunkra is fontos gondolatot. A mi történetünk is Krisztustól származik, ami meg kellene, hogy határozzon bennünket azzal a bátorsággal, hogy mint ahogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek áthatják egymást, nekünk is egy fokozott, min-

dennapi áthatást kellene megmutatnunk. Ez a keresztény együttathatás az, amire a Szentírásból kiindulva mi is vágyunk.

Kocsis Fülöp érsek: – A görög katolikus egyház a római katolikus egyháznak, rítusát tekintve pedig a keleti egyháznak szerves része. Gondolkodásunkban megéljük azt, hogy a keleti és nyugati egyház között nincs ellentét. Korábban az volt a szándék, hogy minél precízebben fejezzük ki a különbséget. Az a tapasztalatunk és teológiai látásmódunk, hogy ha nem érezzük ki ezeket a kérdéseket, hanem mélyére tekintünk, kiderül, hogy nem ellentétekről van szó, hanem hangsúlyeltolódásokról, ami nem baj, hiszen a katolikus egyház egyetemességének a gazdagságát, sokrétűségét mutatja be.

Ha azt a látásmódot vinnénk tovább, hogy a felekezetek mivel járulnak hozzá a teljességhez, akkor segítenénk egymást és az egységet még teljesebbé tehetnénk. A teológiai viták nem hozták meg azt a gyümölcsöt, amit 50 évvel ezelőtt nagyon reméltünk. Az emberekben viszont egyre inkább nő az egységre való vágyakozás – látva az ökumenikus alkalmakat a legkisebb falvakban is –, még akkor is, ha nem tudatosodik bennük az a teológiai egység, amelynek lényegét a szentháromságos egységnek a lényege adja meg.

Kránitz Mihály: – 1991-ben II. János Pál pápa Debrecen számára történelmi jelentőségű látogatást tett, és felkereste a protestáns gályarabok emlékművét, amelynek személyes tanúja volt Gyulai Endre püspök atya is.

Gyulay Endre püspök: – A pápa látogatásainak az volt a célja, hogy találkozzon a testvéregyházakkal. Kocsis Elemér, akkori református püspök nagyon lelkesedett, hogy a pápa a debreceni református Nagytemplomban találkozhat a felekezetekkel, de ez a presbiterek között nagy ellenállásba ütközött. Megtörtént, hogy mielőtt a pápa odaért volna a templomhoz, a protestánsok közül valaki lefeküdt a templom küszöbére. Biztosan ma is van olyan ember, aki még hordozza magában ezt a fajta távolságot.

Gyulay Endre ny. püspök, Palánki Ferenc püspök, Fekete Károly püspök, Kocsis Fülöp érsek és Bosák Nándor ny. püspök

A pápa legfontosabb mondanivalója volt mindkét felekezet számára a metanoia, a minden oldalról való bűnbánat és a jóvátenni akarás gyakorlása. Ezt igazolta a beszédek utáni tette is, hiszen saját maga koszorúzta meg a gályarabok emlékművét, és odalépett a betegekhez, megsimogatta, bátorította őket; nem számított, hogy ki milyen vallású. A metanoián múlik, hogy tudunk-e őszintén beszélni egymással. Ha mindenki által elfogadott, egységes teológia van mindkét oldalon, akkor sokkal egyszerűbb a vita. A nagy lépés, a gyűlölet felszámolása, a szeretet megindulása, a tárgyalások egységesítése, egymás megbecsülése megtörtént; az összes többihez már csak jóindulat szükséges. Ha nagyon lassan is, de jó irányba haladunk.

„Isten a szeretet” (1Jn 4, 8). Szent János apostol mondatával kezd a debreceni szolgálatát **Palánki Ferenc**; Debrecen új püspöke, aki a kerekasztal-konferencián bemutatkozott a testvér-egyházak vezetői előtt.

– „Ez a szeretet a Szentháromság személyeinek közössége, amelybe mindannyian meghívást kaptunk. Ezt a szeretetet kell életre váltani, hogy megéljük az igazi egységet. Ha a szeretetben tudunk együtt lenni, akkor elfogadjuk Jézust, hogy meghívjon bennünket ebbe a szeretetközösségbe. Ő odaadja a jelen valóságát, az igazságot, hogy megismerjük őt, a jóságot, a teremtett világ szépségét. Az az igazi megtérés, amikor az ő szeretetével kezdjük egymást szeretni.

Az ökumené lehet, hogy lassú, de megállíthatatlan, mert az Isten szeretete mozgatja, irányítja azt a benne élőkön keresztül. Ha mindannyiunkban ott van az Isten jóságára való nyitottság, szeretet, abból megszületik az egység, és azon keresztül megjelenik az Isten szeretete.

Egy görög katolikus liturgikus ének

szövege szépen megfogalmazza ezt, tovább gondolva: ahhoz, hogy eljőjön a világra az Isten szeretete, kellett egy nagy összefogás. Összefogott a mindenség. Az ég csillagot adott, a föld barlangot, a növények szalmát, az állatok meleget, az egyszerű pásztorok élelmet, a gazdag királyok kincseket, az angyalok dicsőítő éneket, és mindenekelőtt Mária és József az igenjét. Mindenki azt adta, ami tőle tellett, és mivel összefogott a mindenség, világra jött az Isten szeretete, kicsiny gyermekként, hogy ne féljünk. Ha ezzel a szeretettel szeretjük egymást, a mi életünkben egymás iránti szeretetünkön keresztül megjelenik az Isten szeretete, és a szeretet közösségében az élet teljességére jutunk.

A kerekasztal-konferencián felkért világi hozzászólók is részt vettek. **Imre László** az irodalom formáin keresztül a keresztény egységre törekvést a különbözőség kiemelésében látja, amelyek pluszértékeket jelentenek. Példaként hozta fel Arany János (1817–1882) korát, amikor a református felfogás szigorú, erkölcscentrikus emberi viselkedésre vonatkozott. Ugyanabban a korban a római katolikus vallású Liszt Ferenc (1811–1886) számára az igazi nagyság a kereszténység metafizikai alapú szépsége, a transzcendencia átélése volt. A kettőt nem szembeállítjuk, hanem mint egymást kiegészítő gazdagságot látjuk. Megdöbbentő az is, ahogyan például a keleti keresztény egyházak a feltámadás nagyszerűségét élik át. Számukra a leghangsúlyosabb ünnep a feltámadás ünnepe ennek nagyszerűségében saját életük feltámadását, megújulását is megélik. Ez a fajta mámor, extázis, amit a húsvéti liturgiában a pravoszlávoknál tapasztalhatunk, többnyire hiányzik más felekezeteknél. Ennek megismerése gazdagíthatja a szemléletünket. A keresztény egység jogos, de a sokarcúsága is ajándék.

Velkey György kórházigazgató a gyógyításban a diakónia, a szeretetszolgálat élő egységét emelte ki, amely egy kristályosodási pontként megmutatkozik jel ebben a párbeszédben. Mint mondta, a betegek nincsen felekezete, így ez a gyógyító közösség számára is – a szolgálat során – másodlagossá válik. Amit tesznek, az egy, Krisztusra, a református puritán hagyományra épülő diakónia. Velkey György kifejtette, ez az egység jelen van kórházában, és többet mutat, mintha csak szakmai kiválóságra törekednének. Ez egyfajta keresztény identitást ad, miközben a gyökereik, az egyházhoz kötődésük jelentőségteljes a mindennapokban. Ez a „*bethesdás keresztény gyógyító identitás*” megjelenik az egyházi kórházak közösségében is, hisz szorosan együttműködnek más felekezeti gyógyító intézményekkel, amely – az együttműködésen túl – egy spirituális útkeresést is jelent.

Bartha Elek professzor hozzátette, azért beszélünk az egységről, mert még nem jött létre, még mindig keresztény sokféleséget tapasztalunk. Ebben a jelenlévő közösségben ugyan jelen van, de a többi emberi közösségben nem működik. „*Mi ennek az oka?*” – tette fel a kérdést a professzor. A korábban egymásnak adott sebek az életünket, vallásunkat nagymértékben meghatározzák. A feladat antropológiai megközelítésében a közös pontokat keressük. Szükségesek hozzá a motivációk, a különbözőségek fenntartása, ami gazdagít. Ha létrejön az egység, úgy jöjjön létre, hogy a szemet gyönyörködtető sokféleségünket megőrizzük, továbbá ne a fenyegetettségnek, szorult helyzetnek eredményeként, hanem belső meggyőződésből, a legjobb akaratunk szerint legyünk mindnyájan egyek.

Lejegyezte: Kovács Ágnes

„Hozzuk le Isten szeretetét a földre”

2015. november 21-én kezdődött a Magyar Karitászt kettős jubileumi éve, amelyben megalakulásának 85. és újjáalakulásának 25. évfordulóját ünnepli, kapcsolódva a Ferenc pápa által meghirdetett Irgalmasság évéhez. A jubileumi év 2016. november 19-én Szent Erzsébet ünnepén zárul majd.

2015 decemberében két programot is szervez a Katolikus Karitászt: elindította karácsonyi segélyakcióját „Tárjátok ki szívetek” címmel, amely során rászoruló családokat segít a téli időszakban és karácsonykor. Idén is több módon lehet csatlakozni a december 31-ig tartó adománygyűjtéshez. Ennek lehetőségeiről a karitasz.hu honlapon tájékozódhatnak.

Az „Egymillió csillag a szegényekért” elnevezésű szolidaritási akción az önkéntesek gyertyákkal, gyertyagyújtásokkal hívták fel a társadalom figyelmét a közünk élő szegényekre. A program megnyitója az egyházmegyénkben december 6-án volt a debreceni Szent László-plébánián. Az eseményt Mészáros László, az egyházmegyei Karitászt igazgatója nyitotta meg, majd rövidfilmeket láthattunk a Karitásznak szerte az országban végzett munkájáról, illetve a menekültek röszkei befogadóállomásán végzett tevékenységéről.

Ezután Géczy M. Erzsébet nővér, a Boldogasszony Iskolanővérek rendjének tagja „Szent Erzsébet és az irgalmasság éve” címmel tartott előadást, számtalan középkori ábrázolást is bemutatva a szentéről. Az embereknek nemcsak anyagiakra, hanem jó szóra is szükségük van, kezdte gondolatait a Svetits Intézet tanára, aki ezt naponta megtapasztalja a mintegy 1000 diákjuk körében. Árpád-házi Szent Erzsébet, a világszerte ismert szentünk már gyermekkorától mások, a szegények felé fordult, s rövid élete viszontagságos körülményei között is mindig az imádságból merítette az erőt a türelemhez, a szenvedés, megaláztatás elviseléséhez, de konkrét, irgalmasságot cselekvő életéhez is. „Egész szeretetem az Istené” – vallotta. Élete azt példázza, hogy szeretni csak izzó szenvedéllyel lehet. Krisztussal együtt tenni a jót – ez lehet a Karitászt munkatársainak is a

dolga – fejezte be gondolatait Géczy M. Erzsébet iskolanővér.

A délelőtti programban ezután Szokolai Katalin lelkesítő gondolatait hallgattuk meg az önkéntes katolikus beteglátogató szolgálatról és karácsonyi akciójukról: küldjünk egy jó szót a kórházban fekvő betegeknek.

A Debreceni Fogytékosokat Ellátó Intézmény Szivárvány Zenekara lélekkel és örömmel teli előadása példázhatta

tekintés, de a várakozás ideje is, mely a jövőt építi: készülnünk kell, hogy minél mélyebben be tudjunk kapcsolódni Isten életébe. „Készítsétek az Úr napjait, egyengessétek ösvényeit” – olvassuk Izajás próféta könyvében, melyet Keresztelő Szent János is hirdetett nyilvános fellépésekor (Iz 40, 3-5; Lk 3, 4-6). Mit jelent ez 2015-ben? Ne kerüljessük életünk göröngyeit, hanem távolítsuk el életünkől mindazt, ami rossz, szabaduljunk ki önzésünk börtönéből. „A völgyeket töltsétek föl...”: vizsgáljam meg, hogy mi az, ami szakadékként elválaszt engem a másik embertől; „...a hegyeket, halmokat hordjátok el...”: ha nem látok

Jobbról: Mészáros László, egyházmegyei karitászt igazgató a karitászt munkáját mutatta be

mindannyiunk számára, hogy a fogytékosok felkarolása milyen értékeket tud kihozni e gyermekekből, s mekkora örömet ad számukra az együttéléssel.

Ezek után Palánki Ferenc püspök atya köszöntötte a résztvevőket, s elmondta, hogy sok jószág van az emberekben, s a keresztények feladata az emberek jóindulatát oda irányítani, ahol éppen szükség van rá. A Karitászt motivációja is csak ez lehet: Isten szeretetét lehozni a földre.

A 11 órakor kezdődő szentmisén a püspök atya arról beszélt, hogy Isten találkozni akar az emberrel, de erre a találkozóra fel kell készülnünk. Ha Jézus nyilvános fellépése idejét tekintjük, a múltba tekintünk, mert Jézusban megjelent az ember jövője, teljessége. Jézus Krisztus története a történet, a mindenség története. Advent a múltba

túl önmagamon, hegyként tornyosuló barikádjaimon, ez megakadályoz, hogy ténylegesen szeressem a másik embert; „...a göröngyös változzék sima úttá...”: ha göröngyös úton vezetjük autónkat, a rossz minőségű útra figyelve nem tudjuk látni a szép tájat, éppúgy ha göröngyös lelkűek vagyunk, nem tudjuk meglátni a másikban a szépet.

Keressük az utat szívünkhöz és a másik szívéhez, és ez a karitászt-munka lényege is: érezze meg a másik szeretetünk ingyenességét. Nyitott szívűnek kell lennünk Istenhez, közösségben kell lennünk és ingyenesen szeretni másokat. A Karitászt és minden kereszténynek együtt kell lennie Isten dicsőítésében, mert ahol Istent dicsőítik, ott a mennyország – fejezte be gondolatát Palánki Ferenc püspök atya.

Havas Lászlóné

II. Tettel, SzereTettel...

Szakmai konferencia a katolikus nevelésről

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége debreceni csoportja a debreceni katolikus emlékvé tiszteletére konferenciát rendezett 2015. november 27-én Debrecenben, a Hajdú-Bihar megyei Megyeházán, az Árpád-teremben.

A konferencián elhangzottak ráirányították a figyelmet az emberi kapcsolatokban, a neveléstudományokban, a nevelés gyakorlatában megmutatkozó krisztusi felebaráti szeretetre, és bemutatták az egyház szerepét a nevelésben.

Erdei Sándor, a KÉSZ debreceni csoportjának elnöke bevezető gondolataiban kiemelte Bosco Szent János pedagógiáját, amely példaként áll a keresztény nevelésben, majd hozzátette, leg-

főbb Jézus szeretetparancsa, „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Szeresd felebarátodat, mint saját magadat” (Mt 22, 37-39), amely a leghatékonyabb a gyermekeink nevelésében.

Erdei Sándor ezután bemutatta a KÉSZ tagjainak közreműködésével készült almanach kiadványt, amely a szervezet fennállásának 25. évfordulójára jelent meg, és egyben átadott egy példányt a konferencián részt vevő Palánki Ferencnek, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye új püspökének.

A főpásztor megköszönvén a kedves fogadtatást, üdvözölte a konferenciát, majd – folytatva Erdei Sándor gondolatmenetét – Barsi Balázs ferences szerzetes szavait emelte ki, miszerint, „legyetek jók, mert tudtok”. A püspök atya hozzátette, igyekezzünk, hogy minden emberben elsősorban a jót keressük.

Ezt követően **Rétvári Bence**, az Emberi Erőforrások Minisztériumának parlamenti államtitkára nyitotta meg a konferenciát.

Az államtitkár utalt a 300 évvel ezelőtti viszo-

nyokra, amikor az adó 20%-ából tízet az egyháznak, tízet pedig a földesúrnak kellett fizetni. Mint mondta, több száz év távlatából látható, hogy amit az egyháznak fizettek az emberek, abból sokkal inkább létrejöttek az iskolák, kórházak, szociális intézmények, templomok, amelyeket aztán államosítottak, de nagy része viszszakerült az egyház tulajdonába.

Az egyházi intézmények kapcsán mindig előtérbe kerül a keresztény identitás kérdése. Az elmúlt évtizedekben identitásvesztés jellemezte Európát, pedig egyetlen országnak, civilizációnak sem lehet célja az identitása nélküli élet; az nem vezet sehová. Az államtitkár kiemelte, az európai identitás nagyjából egyidejű a kereszténységgel, hiszen minden, ami európainak mondható, azt a kereszténység alakította ki.

Majd Barsi Balázst idézve hozzátette, „Az ateista ember csak három másodpercig létezik, három másodperc múlva materialistává változik.” A mai társadalomban megváltoztak az értékek, és óriási annak kísértése, hogy túlfogyasztói társadalommá váljunk. Míg államalapító Szent István királyunk minden tizedik faluban templomot építtetett, most minden tizedik település bevásárlóközpontot épít, mert abban keresik az emberek az értékrendet. Tudatosítani kell bennük, hogy – a pénzen túl – messze más értékekre kell figyelni, és legyen a szeretet a mérce, amit a tettekkel tudunk kifejezni – hangsúlyozta a politikus.

A konferencia vezető előadását Uzsainé dr. Pécsi Rita, a Josef Kentenich atya által alapított Schönstatt Családmozgalom tagja, kutatója tartotta a hatékony nevelésről, kiemelten az érzelmi intelligenciáról. Az előadó – többek között – azt hangsúlyozta, hogy az érzelmi intel-

ligencia – amit hosszú ideig nem kutattak a neveléssel foglalkozó tudományok – kiemelt szerepet játszik a nevelésben. Pécsi Rita érdekes adatokkal, példákkal színesítette előadását. Azt is kiemelte, hogy a teremtés folyamán megszámlálhatatlan készséggel rendelkezik az ember, ami nem fejlődik ki magától, kell hozzá a törődés, gondozás. Az iskolák 92%-a még ma is az ember értelmi intelligenciájára koncentrál, míg egy fejtárgy cég három napig csak az érzelmi intelligenciát méri, amiből kiderül, hogyan tud-e valaki pl. váratlan helyzeteket megoldani.

Ezt követően az elméletben hallottak gyakorlati megvalósulásairól osztotta meg gondolatait a hallgatósággal Ivanics M. Andrea SSND, házfőnöknő (Boldogasszony Iskolánővérek Magyar Tartománya, debreceni Svetits Intézet) „Törd meg az élet kenyerét – az iskolánővéri nevelés lényege, szellemi bátorságra nevelés és szívképzés” címmel, majd P. Andrásfalvy János SDB, a Szalézi Rend kazincbarcikai Don Bosco Általános katolikus oktatási intézmény igazgatóhelyettese az iskola nevelési módszereiről, annak gyakorlati megvalósításáról beszélt.

Kovács Ágnes

Szent Erzsébet kenyere

Erzsébet-napon, november 19-én, 11–16 óra között a Szent Anna Karitás és a Máltai Szeretetszolgálat debreceni önkéntesei – a Svetits Intézet diákjai segítségével – Szent Erzsébet kenyérével ajándékozták meg a járókelőket a Kossuth téren és a Batthyány utca Kossuth utca felőli torkolatánál.

Az adományosztás kezdetén Bancsi Zoltán atya, a debreceni Szent Anna-székesegyház káplánja megáldotta a cipókat, majd közösen imádkoztak a résztvevőkkel.

A debreceni katolikus emlékév lo-gójával ellátott 1200 db Szent Erzsébet kenyere elnevezésű cipót a debreceni

Mátyás Süttö-de ajánlotta fel erre az alkalomra.

Néhány évvel ezelőtt, Árpád-házi Szent Erzsébet születésének 800. évfordulóján nagy sikert aratott ez az akció. Akkor a város nyolc péksége kapcsolódott be a nagyszabású rendezvénybe,

amely során Debrecen hat forgalmas pontján várták a testben és lélekben feltöltődni vágyókat. Most a katolikus emlékév keretében hívták fel a figyelmet az önzetlen adakozás fontosságára.

Kovács Ágnes

Ünnepi magyaróra a Szent Anna-székesegyházban

2015. november 13-án, a magyar nyelv napján ünnepi megemlékezésen vett részt mintegy háromszáz diák és sok felnőtt a debreceni Szent Anna-székesegyházban.

A rendezvényt Bosák Nándor nyugalmazott püspök, apostoli kormányzó nyitotta meg, aki arra a felvetésre, hogy miért egy templomban van most ez az ünnepi megemlékezés, felidézte, hogy ma, amikor a nyelvet, a beszéd művészetét ünnepeljük, gondoljunk arra, hogy a vallásgyakorlatban is megfogalmazódott a szó szerepe. János evangéliumában olvassuk, hogy az Ige testté lett és köztünk lakott (ld. Jn 1,14). Isten gondolatait az Ige, a szó fogalmával je-lölték, tehát a szó közénk jött.

Bitskey István akadémikus, irodalomtörténész, a Debreceni Egyetem professor emeritusa Pázmány Péter, a nyelvész címmel tartott előadást. „Ő a magyar próza atyja és törvényhozója... Ha őt forogtom, nem érzem a nyelvújítás szükségességét” – idézte a

professzor Kosztolányi Dezső szavait. Pázmány Péter bíboros, esztergomi érsek, a nagyszombati egyetem alapítója, a hatalmas klasszikus műveltséggel rendelkező pap párját ritkító magyarsággal beszélt és tett meg mindent a magyar nyelv kiműveléséért. Minden gondolatának van máig szóló mondanivalója. Így például a modern nyelvészetnek a nyelvről való felfogása megtalálható Pázmány Péter nyelvelméletében, vagy az anyanyelvi összetartozás fontosságának hangsúlyozása a Bethlen Gábor vezette Erdélyről szólva. A korabeli sokféle szerzetesrend protestáns kritikája kapcsán kifejtette, hogy a hitélet sokszínűsége nem árthat a keresztény egységnek. Hitvitázó írásaiban fogalmazódik meg az is, hogy a katolikusok nem a szobrokat, képeket imádják, hanem azt,

akit ezek jeleznek, mint ahogy az isten szó sem hasonlít az Istenre, de jelöli őt – és ez a modern nyelvelmélet felfogása is a jelről és a jelöltről. Az előadó – többek között – kiemelte még Pázmány Péter gondolataiból azt, hogy a prudentia, az okosság, az erkölcsök királynéja, s ez kell hogy vezesse életünket.

Az ünnepi alkalmon közreműködtek az Ady Endre Gimnázium diákjai, valamint az iskola leánykara, Kerekes Rita vezényletével. Verseket, prózai részletet és az énekkar részéről megzenésített magyar verseket hallhattunk. Az ünnepség meghitt színfoltja volt Babits Mihály Zsoltár gyermekhangra c. versének megszólaltatása, melyet Till Virág, az iskola tanulója énekelt elő, majd a résztvevők közösen énekelték el.

Az esemény a Debreceni Művelődési Központ szervezésében jött létre.

Havas Lászlóné

Diákkonferencia Debrecen katolikus múltjáról

A Méliusz Juhász Péter Könyvtár 2015-ben a IX. diákkonferencia-sorozatot rendezte, amelynek egyik külső helyszíne a II. János Pál Intézet volt, a téma pedig „Debrecen katolikus múltja”, kapcsolódva a 300 éves Katolikus Újjászületés Emlékévéhez. 2015. november 16-án rendezett diákkonferencián a diákok – életkoruktól függően – 5-10 perces prezentáció bemutatásával lehetőséget kaptak a nagyközönséggel megismertetni a témával kapcsolatos kutatásaikat, ismer-

reteiket, és tapasztalatokat is szerezhettek a konferencia fogalmáról, lényegéről.

A hét előadást értékelő bizottság tagjai Kecán Mariann, Keresztesné Várhegyi Ilona és Tokodi László OP voltak. Az előadók feldolgozták a nyíradonyi templomrom történetét, Jost Ferenc templomépítő tevékenységét, a Debrecenben működött és működő szerzetesrendek szolgálatát, a debreceni cserkészek régi és mai életét, a Svetits Intézet munkáját, egy református svetitses diák személyes

élményeit és Stillmungusz Mária Margit pályáját, pedagógiai munkásságát.

Az értékelő bizottság tanácsokat adott, néha kiegészített, vagy egyszerűen csak ámult a diákok profi előadásán. Egy rendkívül meghitt, nagyon jó hangulatú konferencián vehettünk részt, ahol az interaktivitást is megélhettük – beleszólt a közönség, kérdések hangzottak el, és három óra elteltével sem siettek haza a résztvevők.

Bécsiné Kléri Ágota

50 éves kántori szolgálat

„PRO COMMUNITATE CHRISTIANA” (A KERESZTÉNY KÖZÖSÉGÉRT) díjat adományozott Bosák Nándor püspök úr Géczy Istvánnak, aki fél évszázada a debreceni Szent István-templom kántora. Az oklevelet dr. Krakomperger Zoltán plébános atya adta át 2015. november 22-én, Krisztus Király ünnepén, egyben Szent Cecéliának, az egyházzenezők védőszentjének napján.

Géczy István – munkahelyi és családi elfoglaltsága mellett – leginkább vasárnaponként és ünnepeken végezte ezt a szolgálatot, nyugdíjazása óta mindennap. Az orgonálás és éneklés mellett vezeti a templom kórusát. Mint akolitust, plébánosa más liturgikus feladatokkal is megbízza. Szükség esetén kántorként besegít Debrecen valamennyi templomában, sőt a környékbeli településeken is.

Géczy István ezekkel a szavakkal köszönte meg az elismerést:

„Köszönöm és hálás vagyok Istennek, aki meghívott erre a szolgálatra, adott egy picit tehetséget és erőt ennek ellátására, adott hűséget és kitartást, s kérem továbbra is a helytállás kegyelmét; szüleimnek, akik nem engedték, hogy zenei analfabéta legyek; Mándoki Ernő atyának, templomunk egykori papjának, aki biztatott és bátorított, az

ő halálának tegnap volt a 45. évfordulója; zenetanárainknak: elsősorban Angéla nővérnek, aki sok-sok türelemmel tanított zongorázni 8 évig a Svetitsben, másodsorban budapesti kántorképzős tanárainknak; Erzsébet nővéremnek, aki zenei tudásban mindig előttem járt, példát mutatott és mindenben segített; az itt szolgáló atyáknak, akik toleráltak hibáimat, és ha emiatt elkedvetlenedtem, vigasztaltak; a kis templomi kórus tagjainak, akik hűségesek, lelkesek és mindenben segítenek; mindannyiótoknak, az egész templomi közösségnek, akik elfogadtatok, és szépen énekeltek velem. Egy kántornak nincs nagyobb öröme, mint amikor a hívek énekétől zeng a templom.”

Géczy István ezután céljairól beszélt. A kántorságot mindig szolgálatnak tekinti: a liturgiában Istent magasztalni és a híveket minél szorosabb istenkapcsolathoz segíteni. Sajnálja, hogy nem tud művészi szinten játszani, de törekszik élete végéig tanulni. Feladatának tartja a hívek ízlését, igény szintjét emelni. Énekválasztásában is erre törekszik, de a fő szempontja, hogy a hívek minél jobban be tudjanak kapcsolódni a közös éneklésbe. Hangversenyek rendezésével, zenehallgatásokkal értéket akar feljárn-

lani, megmutatni. Szeretné, ha minél többen gazdagodnának belőle.

Kérte a híveket, hogy bátrabban énekeljenek. Beszélt arról, milyen a

szép éneklés. Végül azt mondta: *„Ha koromból vagy egészségi állapotomból adódóan ezt a szolgálatot nem tudom olyan színvonalon ellátni, ahogyan azt az ügy megkívánja, akkor átadom az utódoknak.”*

Szívből örülünk a kitüntetésnek további életére és szolgálatára Isten áldását kérjük!

Havas Lászlóné

Nagydíjas lett a debreceni Szent Anna-főplébánia virágkocsija

A 300 éve alapított debreceni Szent Anna-főplébánia augusztus 20-án a 46. Debreceni Virágkarneválon virágkocsit indított. A 16 kocsi között különös jelenségnek számító „Emlékév Isten dicsőségére 1715–2015” című Szent Anna-virágkocsi az alapítás történelmi fordulatát és az azt követő időszakot megidéző szimbólumokkal irányította a figyelmet a 2015-ös katolikus évfordulóra. A kocsit Tamus István grafikus tervezte, a virágdíszítés Antal István és felesége, valamint az egyházközség tagjainak munkáját dicséri.

Sajtóiroda

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

EMLÉKÉVI EMLÉKEINK

Több mint 60 rendezvény sok-sok ezer látogatóval – ez lehetne a Katolikus Újjászületés Emlékévének rövid mérlege számokban. A számok mögött azonban szoborállítás, közönségszínház, virágkarneváli virágkocsi, történelmi kézikönyv, katolikus fesztivál és számos kulturális esemény hagyott maradandó nyomot a katolikusok Debrecenbe visszatelepülésének 300. évfordulójáról.

Az emlékév decemberben zárul, de – az eddigi eseményekre visszatekintve – a debreceni katolikus emlékév koordinátora, Keresztesné Várhelyi Ilona (Heléna) az Örömhírnek elmondta, az emlékév célja az volt, hogy a katolikusok kikerüljenek abból az árnyékból, amibe Debrecenben a történelmi előzmények folytán kerültek, és felhívja a figyelmet a katolikus lakosság értékteremtő jelenlétére.

Úgy érzem, sikerült kicsit a figyelem középpontjába kerülni. A városban sok olyan rendezvényt szerveztünk, amelyik nemcsak a templomba járó vagy katolikus embereket érdekelte, hiszen az volt a célkitűzésünk, hogy ne csak önmagunkat evangelizáló tevékenységben merüljön ki a munkánk, hanem megmutassuk a sajátos világunkat, amiben élünk, és azt a látásmódot, gondolkodást, hitéletet is, amiben különbözünk az itt élő más felekezeti emberektől. Ez az emlékév „képbe hozta” Debrecenben a katolikusokat, tudomásul kellett vennie mindenkinek, akár tetszik, akár nem, hogy a város lakosainak számbeli és szellemileg is jelentős része katolikus lett az elmúlt 300 év alatt.

Debrecen történelmében kevésbé hangsúlyozták a katolikus egyház jelentőségét, holott a katolikusok nem kis mértékben járultak hozzá a város szellemi, kulturális, tudományos, építészeti gazdagításához. Debrecen városa ezúttal segítő jobbot nyújtott az emlékév sikeressé tételéhez?

A város támogatását sokféle módon megkaptuk, nemcsak anyagi, hanem erkölcsi és szellemi értelemben is. Mind a polgármester úr, mind a város kulturális közintézményeinek vezetői jó szívvel segítettek, nélkülözhetetlenül hozzájárultak az emlékév sikeréhez. Ma már mindenki számára világos, hogy a Debrecen gazdasági és kulturális fejlődését elősegítő, I. Lipót király által 1693-ban adományozott szabad királyi városi rangtól elválaszthatatlan a katolikus lakosság Debrecenbe visszatérése, hisz a szabad

királyi városi rangot csak úgy iktatták törvénybe, ha Debrecen a katolikus vallás szabad gyakorlataira vonatkozó feltételeket teljesíti. Plébánia alapításával és a ferencesek visszatelepítésével Csáky Imre nagyváradi püspök előmozdította az általa javasolt feltételek teljesítését. Így a város és a katolikus egyház ünnepe elválaszthatatlan lett egymástól. És ezért érdemelt szobrot Csáky Imre.

A tudományos, művészeti és kulturális programokkal valamennyi korosztályt és érdeklődési körű csoportot megszólították. Melyek voltak a legsikeresebbek?

Nagy sikere volt a „Várad kincsei Debrecenben” című kiállításnak a Déri Múzeum rendezésében. A nagy érdeklődés miatt kétszer is meg kellett hosszabbítani a látogathatóságát. Erről a sok műfajú kiállításról nagyon szép katalógus is megjelent. A másik nagy jelentőségű kiállítás az Ars Sacra Debreceniensis, amelyre a debreceni kötődésű művészekről közel 130 munka érkezett, ennek több mint felét kiállítottuk a Belvárosi Művelődési Központban, majd Budapesten, a Várkert Bazárban, az Ars Sacra Fesztiválon. De meg kell említeni a Méliusz Központi Könyvtár vagy a Svetits Intézet egyháztörténelmi kiállításait is. Az emlékév egyik nagy eredménye, hogy Takács József szerkesztésében megjelent a Debrecen katolikus múltját feldolgozó „Katolikusok Debrecenben 1715–2015” című kötet. A Debreceni Egyetem szervezésében tudományos konferencián nívós előadásokat hallhattunk debreceni vonatkozású katolikus témákról. Az egyház karitatív arca is megmutatkozott, szociális konferencia, jótékonybál, utcai akciók formájában. A nevelés, oktatás, a sport, a szórakozás témái és alkalmi sem maradtak ki az emlékévből. Több ezer résztvevővel a KATTÁRS országos fesztiváljellel programnak is házigazdáit lehetünk szeptemberben. A fiatalabb korosztályt érintette a Méliusz-könyvtár által szer-

vezett diákkonferencia, amely tematikájával kapcsolódott az emlékévhez. A magyar nyelv napján pedig gimnazisták töltötték meg a székesegyházat, amikor a város rendezvényének a Szent Anna-székesegyház adott otthont, de szintén itt rendeztük az emlékévi hangversenysorozat nagy sikerű koncertjeit is. A 15 hangversenyből álló sorozat a város komolyzenei életének fontos részévé vált. Az emlékévről kézzel fogható, látható nyomot hagyott a Csáky Imre bíboros emlékére a székesegyház előtt felállított bronzszobor a Szent Anna-búcsú napján.

Az emlékévi rendezvények vallási felekezeten is túlmutattak; ennek kiemelt eseménye volt a püspöki kerekasztal-konferencia, három egyházszervezet öt püspökének és három világi értelmiséginek részvételével.

Amikor még csak gondolatban foglalkoztam a találkozó szervezésével, még csak kettős püspöki székhely volt Debrecen, de a református és katolikus püspökség mellé időközben a görög katolikus metropólia is létrejött, Debrecen székhellyel. Mindez megerősített abban, hogy ha a kálvinista Rómába egy római katolikus püspöki székhely is „idekeveredett” II. János Pál pápa jóvoltából és a Jóisten kegyelméből, akkor valami komoly szándéka van ezzel a Szentléleknek, és a három püspökségnek az lenne a közös feladata, hogy hathatósan előmozdítsa a keresztény egységet. Itt a lehetőség Debrecenben, hogy közösen

próbáljunk akár tudományos, teológiai módszerekkel kidolgozni olyan dokumentumot, vagy gyakorlati együttműködési formákat, amelyek az egyházakat közelebb viszik egymáshoz.

Az emlékévk bezárásával a tennivalók nem érnek véget, további tervek megvalósításán is dolgoznak; közülük talán a legjelentősebb, hogy teret neveznek el II. János Pál pápáról a Nagyerdőn.

Reményeim szerint még az idén megvalósul ez a nagyon jelentős esemény. Az emlékévk részeként kell tekinteni a közterület elnevezést, hiszen II. János Pál pápa 1991. augusztus 18-i debreceni látogatása a 300 év csúcspontja, már csak azért is, mert ezt követően emelte Debrecen római katolikus püspöki székhelyé, a Szent Anna-templomot pedig székesegyházzá. Az ő látogatása adott lendületet az itt élő keresztény felekezetek kiengesztelődésének.

Az emlékévk megálmodója, motorja volt Ön. Mit jelentett az Ön mint a keresztény értékrend iránt a végsőkig elkötelezett, hívő ember számára a ka-

tolikus újjászületés emlékévké itt Debrecenben?

Rendhagyó, különleges év volt, de egyházi életünk minden évben lehetne ehhez hasonlóan nyitott, eleven és sokoldalú. Csúcs és forrás a szentmise, és a mai katolikus ember, ha tényleg gyakorolja vallását, akkor csúcsról csúcsra szökell, de mindebből a többi embernek nem jut semmi, én pedig úgy gondolom, hogy van olyan értékes a hitünk, hogy ebből másnak is kell juttatni. Az emlékévk egyik tapasztalata az, hogy nagyon fontos a művészetek bevonása az evangelizációba. Minden művészeti ágban meg lehet találni azt a tartalmat, ami előhossa az emberekből a bennük rejlő isteni természetet. Még azoknak is, akik nem nevezik Jézus Krisztusnak az Istent, vannak transzcendens tapasztalatai arról, hogy van valami ezen a földi világon túl is, mert ha ezt nem éreznék az emberek, akkor tényleg csak a biológiai körforgásnak élnének.

2015. július 26-án Bosák Nándor, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye nyugalmazott püspöke a Katolikus

Dr. Keresztesné Dr. Várhelyi Ilona

Emlékekben alapított Csáky Imre-díjjal ismerte el Keresztesné Dr. Várhelyi Ilona emlékekben végzett kimagasló munkáját.

- PappE -

Várad kincseit immár katalógusban is őrzik

A Várad Kincsei Debrecenben című kiállítás katalógusának bemutatóját tartották 2015. október 12-én, Debrecenben, a Déri Múzeumban. A bemutatón részt vett Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregyházi püspök, apostoli kormányzó, Böcskei László nagyváradai megyéspüspök, Angi János, a Déri Múzeum igazgatója és Lakatos Adél, a Kalocsai Érseki Kincstár vezetője.

Lakatos Adél bemutatta a katalógust, amelynek első részében a Nagyvárad és Debrecen közös történelmi vonatkozású múltját olvashatjuk. A kötet ehhez kapcsolódó első tanulmányát Orosz István professor emeritus írta „Debrecen szabad királyi városi címének országgyűlési megerősítése és a katolikus megújulás” címen, amely arról a hosszú küzdelemtől szól, melynek végén Debrecen polgárainak sikerült megszerezniük a rendi országgyűlés hozzájárulását ahhoz, hogy Debrecen a szabad királyi városok sorába iktassák, és így elfoglalhassa végre az őt már régóta megillető helyet. Balla Tünde a „Nagyvárad római katolikus egyházmegyéje” című tanulmányában alapos, adatokban gazdag összegzést olvashatunk a nagyváradai püspökség történetéről, mely értékes háttérrel ad és segítséget nyújt az olvasónak a kataló-

gus későbbi részében ismertett tárgyi anyag térben és időben való elhelyezéséhez.

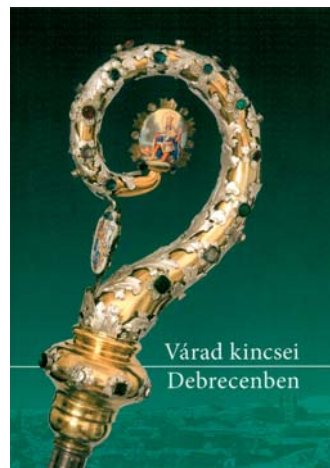
A nagyváradai püspökség kincstárának és művészeti gyűjteményének fordulatokban gazdag sorsát Lakatos Attila, a Szent László Egyházművészeti Múzeum vezetőjének, tanulmánya segítségével követhetjük nyomon. A középkori székesegyház és egyáltalán a középkori Nagyvárad műkincseiből semmi nem maradt fent az utókor számára. Az értékes, művészi kivitelű tárgyakat tartalmazó gyűjtemény gerince a Csáky Imre püspököt követő főpapok (Csáky Miklós, Forgách Pál és Patachich Ádám) idején jött létre.

Végül Kiss Beatrix „A kölcsönvett misztérium” című tanulmánya zárja a katalógust, amely már átvezet minket a kiállítótérek világába, alcíme szerint „Liturgikus textíliák kiállítási kontextusban”.

A katalógus ezt követő részében a debreceni kiállításon bemutatott műtárgyak műtárgytípus szerint rendszerezett, alapos, adatgazdag, gyönyörű felvételeket felvonultató leltárát találhatjuk. A Debrecenben kiállított várad kincsek természetesen a gyűjtemény csekély részét jelentik csak, a festészeti anyag mintegy 5%-a, az ötvöstárgyak 3-4%-a, a liturgikus textíliák 5%-a, az egyházi néprajz (apácamunkák) 10%-a érkezett Debrecenbe.

A 2015. május 29-én nyílt időszaki kiállítást – a Sol Oriens kórus közreműködésével – 2015. október 17-én délután 15.30-kor búcsúztatták.

Sajtóiroda
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Felszentelték a Debrecen-józsai Szent György-templomot

Palánki Ferenc, debrecen–nyíregyházi püspök 2015. november 22-én, Krisztus Király ünnepén ünnepi szentmisén szentelte fel a Debrecen-Józsa városrészen újonnan épült Szent György-templomot. A debreceni Megtestesülés Plébánia józsai társ-egyházközségének ünnepén részt vett Bosák Nándor nyugalmazott püspök atya, a templom építetője, továbbá a Debreceni Esperesi Kerület papjai, Kósa Lajos, a Fidesz frakcióvezetője, országgyűlési képviselő, Balázs Ákos, a városrész önkormányzati képviselője, Györffy Zoltán, a templom tervezője, kivitelezők, a templom építésében részt vevő munkások, munkatársak, az egyházközség és más debreceni egyházközségek hívei.

A 200 főt befogadó templom ünnepére közel ötszázan jöttek el, így a felállított rendezvénysátrak is zsúfolásig megteltek. A városrészen található római katolikus Szent Család-templom kicsinek bizonyult, a hívek egyre nagyobb számban látogatták a vasárnapi szentmiséket, így szükség volt az új templomra. A Józsa-parkban megépült Szent György-templom alapkövét 2014. áprilisában tették le, a telket pedig a debreceni önkormányzat ingyen adományozta az egyházközségnek. A templom mintegy 200 millió Ft-ba került; a költségek jelentős részét a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye finanszírozta.

Hivatalos okiratok már a 13. században említik Józsa település Szent György-templomát, amelynek titulását az új templom viseli. Az ősi templom romjai az új templomhoz mintegy 150-200 méterre találhatóak. Építészeti stílusa különleges, harmonikusan beleillik a falusias környezetbe. A középkori stílusban megépült templom békés, titkos hely hangulatát idézi, amelyre kívül-belül egységesen téglaburkolat került, belső terét pedig helyi mesterek mun-

káival alakított ki. Érdekessége, hogy több mint 1600 négyzetméter felület kapott speciális téglaburkolatot. Alig néhány építményt tartanak csak nyilván határainkon innen és túl, amelyek kívül-belül egyaránt hasonlóan vannak burkolva. A templom liturgikus terén kívül más közösségi helyiségek is, többek között egy üvegfallal elválasztott gyermekmegőrző is található az épületben. A templomhajó és szentély egy kompozícióban, sőt, egy síkban helyezkedik el a harangokat és keresztet hordozó toronnyal. A felhasznált természetes anyagok szinte egyneművé teszik az épületet. A téгла, cserép és a fa harmóniája, melegsége biztosítja a templom bensőségesét.

A szertartás kezdetén Palánki Ferenc megyéspüspök megszentelte a Szent György, Szent Anna és a Szent Család elnevezésű harangokat, majd felszentelte a templomot.

A megyéspüspök a szentmise homíliájában először örömét fejezte ki azért, hogy megyéspüspöki beiktatása után az első nyilvános szolgálata egy újonnan épült templomnak a felszentelése. Gondolataiban kifejtette, a bűnbeesés előtt templom volt az egész világ, amely minden teremtményével az Istent dicsőítette, de ezt a harmóniát a bűn összetörte. Ennek következményeként az ember elszakadt az Istentől, és a kárhozott állapotába került. De az Isten végtelen jóságában és szeretetében meghívta az embert, kinyilatkoztatta önmagát, és ennek teljességében elküldte Fiát, Jézus Krisztust, aki elkezdte a világ újrafelszentelését.

A főpásztor hozzátette, a közösségnek szüksége van egy olyan lakóhelyre,

ahol együtt találkozhat Istennel, Isten elé állhat, meghallgathatja az Ő Igéjét. A katolikus templom előcsarnokában a szenteltvíz, a megtisztulás helye emlékeztet a keresztségre, majd – az egyház hajójába érkezve – Isten ígéje tanít bennünket, az áldozatbemutatáskor pedig egyesülünk Jézus Krisztussal a szentáldozásban.

Ezután a főpásztor Krisztus Király ünnepének mondanivalóját emelte ki Jézus és Pilátus párbeszédéből. Pilátus tudja, hogy Jézus ártatlan, de félti a hatalmát. Jézus ennek ellenére szóba áll vele. „Az én országom nem e világból való” – mondja Jézus. Az Isten országa bennünk és köztünk van, hangsúlyozta a főpásztor, majd hozzátette, ha két ember szereti egymást, megélik Isten országát, de ha gyűlölet van bennük, akkor pokollá változik az életük. Mi, emberek, ebből a világból valók vagyunk, de Jézus Krisztus eljött közénk, hogy felemeljen bennünket az isteni világhoz, és tanúságot tegyen az igazságról.

„Mi az igazság?” – teszi fel a kérdést Pilátus. Jézus végtelen távlatokban, az örök élet távlatában gondolkodik, Pilátus pedig evilági távlatokban. Jézus nem ítéli el őt, hanem lehetőséget ad arra, hogy találkozzon az Isten szeretetével. Mi se ítéljük el egymást – figyelmeztetett a püspök atya, hiszen Jézus velünk, bűnösökkel is szóba áll, ránk néz, lehetőséget ad, hogy befogadjuk az igazságot, hogy belépünk a templomba, megtisztuljunk, értelmünkben megvilágosodjunk, és egyesülünk Istennel.

A homília után folytatódott a szentelési szertartás, Palánki Ferenc püspök és Bosák Nándor nyugalmazott püspök 12 helyen krizmával megkent a templom falát. Ezután a megyéspüspök felszentelte az oltárt, az áldozatbemutató helyét (oltárkonszekráció). Következő mozzanatként krizmával megkent az oltárt középen és négy sarkán, az Úr

Krisztus öt szent sebének jeléül, majd a megkenés öt helyén tömjént égetett. Ezt követte az oltár „felöltöztetése” a liturgikus tárgyak, gyertyák és a virágok elhelyezése, amelyben már az egyházközség legkisebb tagjai, a gyerekek is segédkeztek.

Az oltárban már a szentelés előtt elhelyezték a Szent György Lovagrend

által adományozott Szent György-eréklyét.

A szentmise végén a józsi testvéregyházak és a Szent György Lovagrend képviselői köszöntötték az új templom közösséget, majd Felföldi László, a templom plébánosa mondott köszönetet azoknak, akik segítettek a templom megépülésében.

Kovács Ágnes

Buczko Atanáz ferencesről neveztek el a zarándokházat

Buczko Lajos Atanáz ferences atyáról neveztek el azt a közösségi és zarándokházat, amelyet Palánki Ferenc megyéspüspök áldott meg 2015. november 29-én, advent első vasárnapján, a Kótaj egyházközségéhez tartozó Nyíregyháza-Nyírszőlős filiában. A megáldás előtt a főpásztor ünnepi és egyben hálaadó szentmisét mutatott be a zarándokházzal szemkölti katolikus templomban, amelyen részt vettek: Keresztes László, az egyházközség plébánosa, a testvéregyházak, a magyar ferences rendtartomány képviselői, dr. Vinnai Győző, a térség országgyűlési képviselője és Jászai Menyhért, Nyíregyháza Megyei Jogú Város alpolgármestere is.

A szentmise után került sor a zarándokház ünnepélyes átadására, megáldására. Elsőként Vinnai Győző mondta el gondolatait. A politikai avatóbeszédében a ház fogalmát emelte ki, amely, mint az Isten háza, a zarándokház, az otthon, megnyugvási pontja az életünknek. Ez a hely ad erőt ahhoz, hogy a jövőbe vetett hittel merjük vállalni döntéseinket a példaképeink nyomán. A politikus Buczko Atanáz atya, ferences szerzetes szolgálatát emelte ki, aki 1956-ban, a legnehezebb időkben, a templom építésével a jövőt építette. Ma, amikor a Mária-út egyik állomásán zarándokházat adunk át, az

ő munkáját, a jövő építését folytatjuk – hangsúlyozta Vinnai Győző.

Ezután Dobszay Benedeknek, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány tartományfőnökének üdvözlését tolmácsolta Szabó József ferences szerzetes, amelyben a rend köszönetét fejezte ki, hogy az egyházközség az ötvenes években Nyírszőlősön élő és szolgáló egykori rendtársukat választotta névadóul, aki az egyházellenes időkben is bátor tanúságot tett eleven hitéről.

A 35 főnek éjszakai menedéket nyújtó házat európai uniós forrásból valósították meg, amit az ausztriai Mariazelltől

a romániai Csíksomlyóig tartó Mária-út Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei szakaszán nem csak a Csíksomlyóba tartók, hanem a helyi vallási közösség tagjai is használhatnak.

A Mária-út szabolcsi szakasza Rakamaztól Nyíregyháza-Nyírszőlősön át Máriapócsig, a nemzeti kegyhelyig tart,

onnan vezet tovább az erdélyi Csíksomlyóig. A Mária-út 1400 kilométer hosszú, és a térség híres búcsújáráshelyeit érinti. Gyalogosan 60 nap alatt tehető meg a táv: a Mariazell és Budapest közötti 500 kilométer 20 nap, míg a Budapest és Csíksomlyó közötti 900 kilométer 40 nap alatt teljesíthető.

Ma kell dönteni

Palánki Ferenc püspök advent első vasárnapi gondolatai a zarándokház felszentelése előtti szentmisén.

„Miért gerjedtél haragra, s miért horgasztod le a fejed? Nemde, ha jól cselekszel, jutalmat nyersz, de ha rosszul, legott az ajtóban leselkedik a bűn! Kíván téged, de te uralkodj rajta!” (Ter 4, 6-8) – Káin nem emelte fel a szívét, és megölte testvérét, Ábelt. Az ember szíve nagyon sokszor elnehezedik, le-
húzz bennünket a hétköznapiak, a szeretetlenségünk terhe. Advent elején arra szólít fel Isten üzenete, hogy a bűnös szándékok és csak az evilági dolgokra figyelés helyett arra tekintsünk, ami fontos, ami szükséges, és ez az Isten szeretete. Az advent kegyelmi időszak, az Isten egészen közel hajol hozzánk, hiszen már eljött, közösséget vállalt velünk, megajándékozott azzal, hogy részesei lehetünk az isteni életnek, mert végtelenül szeret minket. Nem tud mást tenni, csak szeretni, mert a lényege a szeretet, amelyet nem kell kiérdemelni, hiszen jelen van az életünkben. Ez számunkra az örömhír.

Nekünk, keresztényeknek kevés az, hogy elhisszük: van Isten. Mi abban hiszünk, hogy jelen van, főlemel bennünket, hogy hagyjuk el a bűnt, és megnyíljon a szívünk az isteni titkok előtt. Advent csodálatos misztériuma, hogy az Isten végtelen nagy utat tett meg, hogy eljöhessen hozzánk, nekünk csak a szívünket kell megnyitni az örömhírré, de sokszor ez a távolság áthidalhatatlannak tűnik.

A történet szerint az idős asszony teljesen bezárkózott, sötét szobában élt, mindig szomorú, levert volt, mert az egyetlen fia Amerikába költözött. Az asszony semmi örömet nem talált az életben. Egyszer csak azt vették észre a falubeliek, hogy az asszony felhúzta a redőnyt, kijött az utcára és előre köszönt az embereknek. „Mi történt?” – kérdezték tőle. Az asszony így válaszolt: „Kaptam egy üzenetet, hazajön a fiam a családjával Amerikából. Most fogom látni először az unokáimat. Micsoda nagy öröm ez számomra!”

Húzzuk föl életünk redőnyeit, mert Jézus, az Isten Fia eljött hozzánk, közösséget vállalt velünk.

Mit kell tennünk ahhoz, hogy megnyíljunk az evangélium jó híre előtt?

A nehézségeinkkel, a félelmeinkkel, az aggodalmainkkal ma kell szembenézni. Ma kell ezeket legyőzni, mert az Isten nem ad kegyelmet most a holnapi, holnapután, vagy a későbbi elképzelt nehézségekhez. Majd azokhoz akkor fog adni. A mai napon a mai nehézségekhez ad kegyelmet. Ez jelenti azt, hogy velünk van az Isten. Ma le tudjuk győzni a félelmeinket, a bűnre való hajlamunkat. Mindennap el kell dönteni, hogy aznap milyen emberek leszünk, és ehhez ad Isten kegyelmet, amely képessé tesz bennünket arra, hogy isteni életet, az örök életet kezdjük élni itt a földön. Ezt hozta nekünk ajándékba Jézus Krisztus.

Az igazi adventi ember a Boldogságos Szűz Mária, Ő igent mondott Isten akaratára, mert nyitott volt egy nálánál nagyobb titokra, az isteni valóságra. Kövessük Őt, a példaképünket, hogy az életünk során mindig a mai napon tudjunk igent mondani az isteni hívásra, és megtapasztaljuk annak valóságát, hogy velünk van az Isten, aki főlemeli a fejünket, a szívünket, hogy meghajolhasunk a jászol előtt, az emberré lett isteni szeretet nagy misztériuma előtt.

Kovács Ágnes

Készülődés a krakkói világtalálkozóra

A 2016 nyarán Krakkóban rendezik meg a Világ Ifjúsági Találkozót.

Minden egyházmegye központilag meghatározott létszámmal vesz részt a találkozón. Egyházmegyénket száz (18–35 év közötti) fiatal képviselheti majd. A VIT-en való részvétel feltétele, hogy a 2016-ban az ifjúsági iroda által meghatározott programok közül legalább egy eseményen részt kell venni. Választható programok: Fiatalok és szerzetesek találkozója (február 13., Nyíregyháza),

Nagybőjti lelkigyakorlat (március 11–13. Nyírbátor), Egyházmegyei Ifjúsági Találkozó (április 2., Nyíregyháza).

A világtalálkozó időpontja előtalálkozóval együtt: 2016. 07. 18–31.

Költségek: 115 000 Ft/fő. Ebből támogatásként a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 6 300 Ft-ot, az egyházmegye 35.000 Ft-ot, a plébánia 36 850 Ft-ot és a résztvevő 36 850 Ft-ot fizet. A plébánosi támogatást mindenkinek egyénileg kell intézni a plébáno-

sánál. Abban az esetben, ha valaki nem kapja meg ezt az összeget, és szeretne jönni, ezen hányad kifizetésével részt vehet az utazáson. Ez esetben 73 700 Ft-ot kell fizetnie.

Jelentkezéssel kapcsolatos további információ: 30/292-02-20 számon vagy ifi.iroda.dnyem@gmail.com e-mailen olvasható.

*Gerhes József
ifjúságiiroda-vezető*

PRO URBE-kitüntetés kapott a Magyar Máltai Szeretetszolgálat mátészalkai csoportja

2015. augusztus 20-án rangos elismerésben részesült az MMSZ máátészalkai csoportja. A 25 éven keresztül végzett munkájukért az egyik legrangosabb városi elismerést, a PRO URBE-díjat vehette át a csoport vezetője, Dr. Lőrincz Imre. A csoport tagjai szeptember 27-én hálaadó szentmise keretében köszönték meg a Jóistennek azt a kegyelmet, hogy 25 éven keresztül együtt tudtak dolgozni a szervezet jelmondatát, magukénak vallva a hit védelme és a szegények istápolása érdekében.

Hanusi Péter, Mátészalka polgármestere a kitüntetés indoklása során azokat a tevékenységeket, eseményeket méltatta, többek között az 1989 őszi eseményeket, amikor Romániából a „zöldhatáron” megindult a menekültáradat, a Mátészalkára érkezők nagy része a római katolikus egyházat kereste meg segítségkéréssel. Gyorsan, késedelem nélkül kellett segíteni. Ez a tevékenység akkor még „csak” spontán segítségnyújtás volt egy maroknyi lelkes önkéntessel, az akkori esperes plébános, dr. Miklós Dezső irányításával és szervezésével. Még nem a MMSZ égisze alatt működött ez a kis közösség, csak 1989 decemberében kezdte el munkáját hivatalosan is az önkéntes csoport, és a segítő munkájuk azóta is töretlen.

*Kapturné Bíró Beáta
csoportvezető-helyettes*

Nemzetiségi tanösvény – Schwabenpfad – a Széchenyiben

A máátészalkai Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskolában a 4. században élt szerény, szent életű püspök, Szent Márton alakját, munkásságát, az ő általa képviselt keresztényi értékeket minden év novemberében különböző módon próbáljuk közelebb hozni tanulóinkhoz.

Intézményünkben a német hon- és népismeret tantárgy oktatásához kapcsolódva Szent Márton hete egyben német nemzetiségi hét is. Ebben az időszakban a gyerekek magyarul és németül felidéznek Márton püspök alakját, olyan népszokásokat gyűjtenek, amelyek Szent Márton ünnepéhez és az ettől a naptól elválaszthatatlan „libás” hagyományokhoz kapcsolódnak. Ebben az évben kiállítással, ünnepi műsorral, Szent Márton köpenyének elkészítésével emlékeztünk, és a nemzetiségi nyelvoktatóhoz kapcsolódó német nemzetiségi tanösvényt járhatták végig a gyerekek. Ezen a tanösvényen elsősorban – a német nemzetiségi hagyományokat felelevenítve – interaktív feladatok mutatták meg a gyerekeknek, hogy a kihalófélben levő, számukra már esetleg elavult dolgoknak tűnő eszközökkel remekül lehet

játszani egyedül, de ami a legfontosabb: közösen, közösségben is. Játék közben észrevétlenül tanulhatták meg az egyes tevékenységhez kapcsolódó német szavakat, kifejezéseket, rögzült azoknak a tárgyaknak a használata, amelyekkel ma már csak a múzeumokban találkozhatunk. Azért a tanösvény állomásai közül sem hiányozhatott a „libás” feladat, hiszen lúdtollal bárki megírhatta az aznapi németháziját!

*Kapturné Bíró Beáta
igazgatóhelyettes
Fotó: Czine Árpád*

Nagy Gáspár-szavalóverseny

A debreceni Szent József Gimnáziumban nemcsak ismeretátadás történik, hanem a keresztény értékrend átadásával, erősítésével az életre készítjük, az életre neveljük a diákjainkat, s próbáljuk azt a készséget, erényt is segíteni bennük, amivel majd a tudásukat az embertársaik javára fordíthatják. Ezért is tartjuk fontosnak, hogy megismerjék azokat az alkotókat, akik nemcsak a szakrális tisztaságú művészetükkel teremtettek maradandó értéket, de életpéldájuk is követendő: a hit, remény, szeretet isteni erények gyakorlásával, megmutatásával, és a magyar nemzeti identitás erősítésével utat is mutatnak a fiatal nemzedékek számára.

Az elmúlt tanévben Sík Sándor tiszteletére és emlékére rendeztük meg az egyházmegyei szavalóversenyt, az idei, immár komplex tanulmányi megmérettetés szavalóversenyén, 2015. október 12-én pedig Nagy Gáspárra emlékeztünk. A zsűri elnöke dr. Csikos Sándor színművész, rendező volt, akit – hozzám hasonlóan – személyes szálak fűztek Nagy Gáspárhoz. Fontosak ezek a kapcsolódási pontok, hiszen a tanulók a kortársak elbeszéléseiből, élet- és műértelmezéseiből ismerhetik meg igazán az elődöket.

A szavalóversenyre az egyházmegye intézményeiből és a Svetits Intézetből 22-en jelentek meg. A tanulók egy kö-

telező és egy szabadon választott Nagy Gáspár-verssel léptek a színpadra. A versenyzők színvonalasan szerepeltek: voltak olyan diákelőadók, akik egész komoly Nagy Gáspár-interpretációval, művészi módon adták elő a kötelező és a szabadon választott műveket.

„Hótalán a hegyek inge / el kell érnünk Betlehembe!” – írja Nagy Gáspár az első korcsoport által megszólaltatott költeményben. Hótalán és megváltatlan ez a tél: az idősíkok hirtelen megszűnnek, észrevétlenül összekeverednek. A megváltással felértékelődött múlt mint állandóan lüktető, örökkévaló jelen, a versben megtorpan, szinte érvényét veszti: a 2000 év óta megváltott világ megváltatlanná válik a pillanat szorításában. A betlehemi születés misztériuma viszont nemcsak a költőt vonja be – aktív cselekvőként – az eseményekbe, hanem vele együtt az értelmezőt, a verset előadó és hallgató résztvevőt is: engem, téged, minket, a megváltottság után vágyakozó jelenünket.

Úgy érzem, hogy a szavalóverseny közel hozta azokhoz is a költő üzenetét, akik csak kevésbé vagy egyáltalán nem ismerték a művészetét. S ha csak egyetlen költői üzenet, szó vagy szókapcsolat jutott el hozzájuk és érintette meg a lelkiüket, akkor már elmondhatjuk, megérte: termékeny talajba hullott az elvetett mag.

Dr. Kelemen Erzsébet

a szavalóverseny szervezője és zsűritagja

Nagy Gáspár:

Hótalán a hegyek inge

*Ez a tél még megváltatlan,
nincs rá mentség: fehér paplan,
se hó, se hold nem világol -
amíg fölragyog a jászol*

*hordjuk szívünk szakadatlan,
kormos arcot száz darabban,
nincs ajándék, semmi tömjén -
rí Boldizsár, Menyhért meg én.*

*Az indul el akaratlan
kinek anyaga jelen van,
hótalán a hegyek inge -
el kell érnünk Betlehembe!*

KÖSZ a Máltai Játszótéren

A Szent József Gimnázium diákjai 2015 tavaszán és nyarán váltak részesévé néhány napra a Máltai Játszótér életének a Közösségi Önkéntes Szolgálat, röviden KÖSZ keretében. A tanulók programjaihoz az erőforrásokat egy pályázat biztosította. A projekt megvalósítása az előzetes iskolai és játszótéri megbeszélés, érzékenyítés, valamint a csapatok kialakítása után el is kezdődött. Felújítók, játszók, művészek, médiások. Ezek a csoportok alakultak meg azért, hogy a pályázat sikeresen megvalósulhasson, és ezáltal a játszótér élete még színesebbé válhasson.

Májusban kerti munkálatokkal szépítették a teret a gimnazisták és a hozzájuk csatlakozó, önkéntes szellemű fiatalok, szülők és nagyszülők. Júniusban ünne-

pelte a játszótér a 11. születésnapját, amit a gyermeknappal egybekötve tartottak meg a játszótér dolgozói az önkéntesek segítségével. Ehhez szintén csatlakoztak a diákok, különböző sportprogramok megszervezésével. Komoly munkálatok folytak több napon keresztül, még abban a hónapban. Festettek a fiatalok, azok, akik festőecsetet talán még sosem fogtak a kezükben. Volt, aki – a diákok munkája mellett – ecsetvásárlással, volt, aki fizikai munkával járult hozzá a festés sikerességéhez. Augusztusban játékos és kreatív feladatokkal érkeztek a Máltaira a tanulók. Régi magyar kártyajátékokat tanítottak az érdeklődőknek. Egy másik napon kavicsfestéssel várták a gyerekeket, amiben kreativitásukat mutathatták meg. Ehhez több szülő is csatlako-

zott, ki a gyermekének segítve, ki önállóan alkotva. A gimnazisták az utolsó játszótéri napjukon – egy elsősegélyoktatás után – közös bújócskába kezdtek a játszótéri gyerekekkel és dolgozókkal. Kezdetben csak kisebb csoportban játszottak, de a végére rengeteg gyerek csatlakozott hozzájuk.

Úgy gondolom, hogy a máltai dolgozóknak, a Szent József Gimnázium diákjainak és az önkéntes résztvevőknek köszönhetően olyan újuláson ment át a Máltai Játszótér, aminek következtében még szívesebben látogat el az ember ide. A megtartott programok pedig remek kikapcsolódást jelentettek kicsi és nagy számára egyaránt. A projekt a KÖSZ! Program, az Új Európa Alapítvány támogatásával valósult meg.

Nagy Orsolya

Krisztus szolgálatában

Ifjúsági találkozó Nyíregyházán

12. alkalommal rendezték meg a Fialatok a Világ Életéért Találkozót (FAVÉT) 2015. november 28-án, Nyíregyházán a Szent Imre római katolikus oktatási intézmény kápolnájában. A FAVÉT a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye egyik, minden év őszén megrendezett ifjúsági találkozója, amely nagy népszerűségnek örvend, s melyre 7–12. osztályos vendég diákokat is várnak.

A színvonalas, tartalmas találkozó megszervezéséért dicséret illeti mindekelőtt Bákonyi János atyát, az iskola lelkipáterét és Nagy Éva tanárnőt.

„Nem tudom, mi a sorsod, de egy dolgot tudok: csak azok lesznek igazán boldogok, akik keresték és megtalálták, hogyan lehet másokat szolgálni.” (Albert Schweitzer)

A több mint ötszáz résztvevő ezúttal a szolgálatról elmélkedett más-más aspektusból megközelítve e rendkívül fontos témát. Elsőként az 52 éves papi és 22 évig tartó főpásztori szolgálatát betöltő Bosák Nándor nyugalmazott püs-

pök atya előadását hallhatták a diákok, aki a szolgálat különböző lehetőségeiről beszélt. Mindenkinek kell valamilyen szolgálatot végezni az életében – emelte ki –, de nem mindegy, hogy azt mi motiválja, mitől lesz örömteli és derűs. Majd hozzátette, amikor az életünkről, feladatunkról, munkánkról beszélünk, szívesen használjuk a hivatás kifejezést, amelyben benne van a meghívás elfogadása és önmagunk odaadása. Így a legegyszerűbb fizikai munkás is hivatásnak tekintheti a szolgálatát, ha azt örömmel, jó szívvel végzi. Mert csak az fogja megtalálni a boldogságát, aki teljesen odaadja magát a szolgálatra, hivatására.

Az iskola kápolnája – a diákoknak köszönhetően – hol koncertteremmé, varázslatos színházzá, vagy éppen mozivá változott. Közben az élet különböző területein szolgálók tettek tanúságot munkájukról. Így került sor Hollósi Tiborra, a tanulók egyik kedvenc tör-

ténelem és földrajzszakos tanárára, aki háromgyermekes boldog családapai hivatásában megélt tapasztalatait osztotta meg a diákokkal, míg középső gyermeke, Kinga, a háttérben jelenlétével erősítette édesapja beszámolóját.

Volt Szent Imrés tanulók is rendszeresen elfogadják a FAVÉT meghívását, idén Mozga Mariann és Nagy Bettina a Szent Damján-táborban évek óta nyaranta vállalt szolgálatukat mutatták be, Gyüre Kitti öregdiák az idei FAVÉT kis misztériumjátékát rendezte, melyben a zene, a fények és a mozgás a mindennapi élet szolgálatára kínálkozó választási lehetőségeit mutatta be, Mészáros Zsanett beszerzési asszisztens pedig a külföldi vendéglátás területén szerzett tapasztalatait osztotta meg a résztvevőkkel.

Az iskola részére nagy szolgálatot végző Tamás Zsolt szakács, aki szintén tanúságot tett a konyhán végzett napi munkájáról. Kérte a diákokat, ne csak kritikával illessék az ételeket, hanem néha köszönjék is meg az egyébként izletes ebédeket.

Az iskolában csütörtökönként diákok és tanárok egy tized rózsafüzért imádkoznak el együtt különféle szándékokért. Kovács Rebeka 7. b osztályos tanuló ima-szolgálatra biztatta a résztvevőket.

A 22 éves Szent Imre Gimnáziumot „paptermő” gimnáziumnak is mondják, hiszen ez alatt az idő alatt a diákok közül már húszan választották a papi szolgálatot. A hivatástudatról Papp Tamás diakónus mondta el gondolatait.

Végül a „Tűzbiztos házasság” című film rövid részletének megtekintésével

az élethalálharcot vívó tűzoltók életmentő szolgálatával szembesülhettek a diákok, majd Toldi András nyíregyházi tűzoltóparancsnokot hallgatták meg, aki ebben az évben „Az év tűzoltója” belügy-

„Az életnek értéket csak a szolgálat adhat, amellyel az emberek ügye felé fordulunk”. (Márai Sándor)

miniszteri díjat kapta meg. A parancsnok bemutatta az idén 125 éves tűzoltóságot, majd hozzátette, a filmbeli jelenet sajnós a valóságban is megtörténik.

A nap második részében hat evangéliumi jelenetet feldolgozó, szolgálatot bemutató misztériumjátékot adott elő a 80 főből álló Szent ImrÉ-s diákcsoport, majd szentmisével fejezték be a találkozót, amelyet Palánki Ferenc megyéspüspök mutatott be a jelen lévő papokkal együtt.

A főpásztor a szentmise homíliájában kiemelte: manapság a szolgálat, kiszolgálás, szolgáltatás szónak rossz a kicsengése. Advent kezdetén Jézus Krisztus eljövetelére várakozunk, aki nem azért jött közénk, hogy neki szolgáljunk, hanem, hogy ő szolgáljon másokat, hogy megtanítsa bennünket szeretni. Képesek vagyunk-e Jézustól ezt megtanulni? – tette fel a kérdést a főpásztor. Majd egy afrikai miszionárius történetét mondta el, aki – egy

bennszülött törzsi nép tagjaként – 10 éves korában ismerkedett meg a falu közelében misszionáló „fehér atyákkal”. Megtetszett neki Jézus története, és minden vasárnap 10 km-t gyalogolt azért, hogy részt vehessen a szentmiséken. A törzs vezetői ezért rendszeresen megverték őt; nem akarták, hogy mások istenét megismerje. Ennek ellenére nem

adta fel, sokat imádkozott. Amikor felnőtt, megházasodott, a törzsi szokással ellentétben egyetlen lányt vett el feleségül, kunyhót épített, földet művelt, de az első termés beérésekor a törzs vénei lerombolták a házát, a termését pedig megsemmisítették. A fiatalember elpanaszolta a fehér atyáknak a történetet, akik emlékeztették őt arra a tanításra, hogy nem tarthatja meg magának, amit Jézustól tanult, hanem tovább kell adnia. A fiatalember meghallgatta a tanácsot, hazament, újra megművelte a földjét, majd a beérett termést összegyűjtötte, és letette a falu közepére, hogy felajánlja a közösségnek.

A falu lakói megdöbbenek, mondván: sok bántásért cserébe nem várták tőle, hogy ajándékot adjon. A már kereszténnyé vált férfi elmondta, a fehérek istene mindenkinek az istene. Jézus Krisztus minden ember megváltója, aki megtanítsa szeretni bennünket.

Jézus eljött közénk, hogy részesítsen bennünket az ő istenségében, hogy meghívjon, és mi válaszoljunk az Ő szeretetére, és megtanítsa bennünket a szolgálatra. A főpásztor gratulált a diákok misztériumjátékához, és reményét fejezte ki, hogy a fiatal szívükhöz egészen közel került a szeretet misztériuma, amely mélységes titok, megdöbbeníti az egész

„Az életet úgy érdemes élni, ha valaki másért élünk.” (Albert Einstein)

világot, hiszen a benne élők a rossz ellenére szeretik egymást, és összetartanak.

Kovács Ágnes

Győzni csak hittel lehet

„Azt hiszem, hogy a józan ész határán túllőni csak az Isten segítségével lehet. Tudok-e lőni egyáltalán? Azt nem tudom. Csak azt, hogy akár 400 méter távolságról is eltalálok az embereknél nagyobb célt pár kilótt nyílveszővel. Így bátran elmondom, hogy már nagyon sokszor túllőttem a világ racionális lőtávját, azaz megtapasztalhattam az Isten létezését!”

Mónus József, a Farkas, Európa-bajnok, ötszörös világbajnok, tizenhétszeres világrekorder íjász 2008-tól él harci, cél- és távlövő íjászként; egy ország hírnevéért küzd. Évről évre nagy világversenyekre jár. Mindössze 9 év alatt elért győzelmeivel nem önmagáért, a sikerért harcol, hanem hogy a győztes jogán, a dobogó legmagasabb fokán az egész világnak megmutassa a magyar zászlót.

A Hajdúnánáson született egykori mezőgazdasági gépész-üzemtechnikus – maga mögött hagyva az üzleti világot – így vall magáról: megváltozott az életem, felismertem azt, hogy harcolni akarok, talán elégtételt akarok venni a múlt jogán, ami arra kötelez, hogy az utolsó csepp erőmig küzdjek a célomért, a nemzeti múltunk tiszteletéért, mert magyarnak születtem. A győzelmmel, a kilótt nyílveszőimmal viszem hírét annak, hogy a magyarok léteznek és élni akarnak.

Mónus József most a nagy lövésre készül, erről, a hitéről, küzdelméről beszélgettünk.

„Ez év szeptemberében Amerikában, Utah állambeli Wendover körzetében rendezett távlövő íjászok világbajnokságán négy világcsúcsot állított fel. Hat kategóriában indult, és mindet megnyerte, ezzel egy világbajnoki és öt amerikai bajnoki címet szerzett. A versenyen összesen négy világcsúcsot állított fel, a vadászhegyes mellett a korlátlan erejű amerikai longbow kategóriában (470,809 méter), az ázsiai stílusú, 50 fontra korlátozott íjak versenyében (408,52 m), valamint a „királykategóriának” is nevezett korlátlan erejű íjak küzdelmében (645,935 m)” – olvastuk a híradásokban.

Döbbenetes eredményeket értél el rövid idő alatt, és büszkén mondhatod, hogy együtt kezdted az íjászkodást a fiaddal, aki – veled együtt – szintén beírta magát a sporttörténelembe.

Mezőgazdasági gépész-üzemtechnikusként a rendszerváltás után megépítettem Kelet-Magyarország legnagyobb gabonaszárító telepét, gabonaszárítással és betakarítással foglalkoztam. Óriási rendszert építettem ki. Egy idő után viszont a napi több száz telefon, az állandó feszített rohanás kimerített, kevés idő jutott a családomra, elfáradtam, ezért 2006-ban szakítottam az üzleti világgal.

A rá következő napokban Egerbe kirándultunk a családommal, és a várban íjászbemutatót néztünk meg. Akkor döbbentem rá, hogy él bennem a múlt emlékképe, éreztem, hogy harcolnom kell. Hazatérve felkerestem egy íjkészítő mestert, íjat vásárol-

Fotó: BakosStudio

tam tőle, és a fiammal elkezdtuk az íjászkodást. Mónus László József, a fiam, aki most 21 éves, ötszörös Európa-bajnok, nyolcszoros Európa Kupa-győztes. 3 világrekordot lőtt, és két Európa rekordot ért el céllövésben is. Jelenleg egyetemre jár, és most csak a tanulásra koncentrálok.

Az íjászat robbanásszerű változást hozott az életembe. Senki sem segített a technika elsajátításában, amikor a kezembe vettem az íjat, de már tudtam lőni. Megváltozott az életem, a gondolkodásmódom.

Amerikában a normál módú íjhasználatban 1940 óta 9 kategóriát jegyeznek. A kilencből ötben tartom a legerősebb íjak osztályában a világcsúcsot.

A király-kategóriában (vadászreflex kategória) a rekordot 16 éven keresztül 616 méterrel tartották; ezt legyőztem 645 méterrel. A következő amerikai longbow-kategóriában a legnagyobb lövők évről évre – 7 éves rekordot tartva – 436,50, 436,80, 438, 439 méterig lőttek, szinte csak méterekkel haladva előre; én 470,98 métert lőttem.

Az egyfaj-kategóriában a korábbi 321 méteres világrekordot 369 méterrel megdöntöttem a török, az ázsiai mód kategóriában is én tartom a csúcsot, de jövőre, 2016-ban a kilencből nyolcban fogom tartani. Viszont az íjászat számomra nem egy sport, hanem harc. Két évig keményen küzdöttem, majd az első aranyérem során –

amit 2008-ban Dél-Koreában kaptam –, rájöttem, hogy nem magamért szeretnék harcolni.

Miért harcolsz?

A nemzetért. Mintegy háromezer, köztük számtalan történelmi témájú könyvem van. Elődeink – életüket feláldozva – harcoltak a magyarság megmaradásáért. Tanulmányaim során mindez megelevenedik előttem, megélem a múltat, de nem úgy tekintek rá, mint egy lezárt történelemre, hanem olyan lehetőségre, aminek én is a részese lehetek a jelenben azzal, hogy folytatom az elesett nagy harcosaink küzdelmét. Meg szeretném mutatni a világnak, hogy a magyarok képesek harcolni a fennmaradásukért. Úgy érzem, ez minden magyarnak a kötelessége. Én a nyilaimmal üzenek a mongolnak, a töröknek, hogy megmaradtunk, és példáinkat, harcainkat, küzdelmünket, győtrődésünket át tudjuk örökíteni a gyermekeinkben. De ma már az íjászat csak eszköz ahhoz, hogy a magasba emeljem a magyar zászlót idegen nemzetek előtt. Politika-mentes vagyok, nincs mögöttem pénz, sem intézmény, sem szervezet.

Milyen harcot vársz az emberektől?

Minden ember küzd a maga területén. Aki felveszi a harcot önmagával, másokkal szemben, az harcol az igazságért, a gyengeséggel szemben is, ha kell. Ez nem megy másként, csak hittel, mert nincs győzelem szenvedés nélkül, amihez a hit ad erőt. Amikor versenyre készülök, naponta ezret, egyébként pedig ötszázat lövök télen, nyáron, esőben, hőségben. Valahol ugyanazt a harcot vívja meg mindenki a saját eszközével, a saját területén. Ha ez a harc párosul a múlt tiszteletével, akkor – egymást erősítve – a nemzetet emeljük fel.

Ez egy misszió is lehet. Azt látjuk a világban, hogy az emberek sokszor nem állnak a helyzet magaslatán. Hiányzik belőlük a küzdelem, az erő, a tartás. Mint ahogy a laodíceai közösségről olvashatjuk a Szentírásban: „*Ismerem tetteidet, hogy se hideg, se meleg nem vagy. Bárcsak hideg volnál, vagy meleg! De mivel langyos vagy, se hideg, se meleg, kivetlek a számból*” (Jel 3, 15-17).

Ezer módja van a harcnak. Emelt fővel kell járnunk, de csak úgy tehet-

jük meg, ha először a saját harcainkat megvívtuk. Mi a gyermekekben látjuk a jövőt, őket úgy kell nevelnünk, hogy tanulják, érezzék meg a múlt tiszteletét, becsületét, és annak erejéből, tartsák meg és építsék tovább nemzetünket. Minden a jövőről, a gyermekeinkről szól. Azt látom, hogy az iskolákban, a tanítási módszerekben nincs jelen az erő, a fegyelem; a pedagógusok korlátozva vannak. Eltorzult a világ. Értékvesztett fiatalokra nehéz építeni. Meg kell keresni azokat az ifjakat, akikben van fogékonyság a küzdelemre, és akik a hazaszeretletben példát mutathatnak.

A közelmúltban egy határon túli falu általános iskolájában tartottam előadást a magyarságról, ahol a plébános fűzfából készített íjakat 40-50 gyerekeknek. Ez nagyon meghatott. Rádöbbsentem, hogy a legnagyobb harcosok ugyan meghaltak az idők során az ütközetekben, de az egyszerű, névtelen emberekben, a tanítóknak, a papokban, a családokban továbbra is benne él az erő, a kitartás, a hit átörökítése.

Minden egyes versenyen csak az általam készített íjakkal és nyilakkal harcolok. Elkészítettem a plébánosnak a világ egyik legjobb íját, és, odaadván arra kértem, hogy engedje, hogy a fiuk megfeszítsék, hogy megtapasztalják, ők mire képesek. Ha egy íjat megfeszítünk, kapcsolatba kerülünk a múlttal.

Többször hallottam már ezt tőled, hogy harcolsz életre-halálra.

Azt vallom, hogy ha küzdeni kell, akkor odaadom magam a győzelemért. Nem riaszt vissza semmi; nem torpanok meg, a félelem nem uralkodik el rajtam.

Több iskolában tartok előadást, a magyarságtudatot szeretném erősíteni a fiatalokban, és közben tanítani őket az íjról, íjkészítésről, hiszen az íjászat a gyökereinkhez tartozik. A magyar kalandozások idején a nyugatiak így könyörögtek féltükben: „A magyarok nyilaitól ments meg, Uram, minket!” „A sagittis Hungarorum libera nos, Domine!” Átvitt értelemben most is be kell bizonyítanunk, hogy verhetetlenek vagyunk, és így fog fennmaradni nemzetünk, ha újra megtaláljuk a helyünket az életben, a világban.

Korábbi beszélgetésünk során említetted, hogy nem gyakorlod a vallásodat, de egy erős hit él benned.

A hit sokkal többet adhat, mint amit gondolnak az emberek. A hitem segít abban, hogy több száz méterről célba találjak. A verseny során megtapasztaltam, hiába van valakinek kétszer akkora ereje, ha nincs hite, esélye sincs ellenem a győzelemre. Ez átvitt értelemben az életre is igaz. A hit megsokszorozza az erőt. Ha kiállok versenyezni, győznöm kell, nincs más választás. Egyvalamit viszont tudni

kell. Nem szabad kételkednem, mert az lehet, hogy elbizonytalanítana, és ott állnék, ahol a többiek a versenyen.

Szent Pió atya gondolata jutott eszembe: „A kételkedéssel sértjük meg legjobban Istent.” Nem kérdezem, mi miért van, hogyan van, csak egyszerűen hiszek. Ez az előzetekintés önmagammal szemben is egy szigorú magatartást takar, tartást, határozottságot, nyílgye-nességet ad. Egy út létezhet csak: az igazság útja. Ha ezt követjük, akkor a szó, amit kimondunk, az is a helyén kell hogy legyen. Nem félek, mert nincs félnivalóm. Fölötte vagyok a félelemnek, mert fölötte akarok lenni. Ez erőt ad, és szárnyalhatok, mint a kilőtt nyílve-ssző, szabadon, büszkén.

Hogyan tapasztaltad meg az Isten jelenlétét?

Sokszor megtapasztaltam, hogy az Isten velem van, és segít. Egyik török-országi versenyen (gyengeíj-kategóriá-
ban, 50 fontosak versenyében, amikor lekorlátozzák az erőnlétet) a pályán 468 méterig volt lenyírva a fű. Én három nyílve-sszőt lőttem ki, és mind a hárommal legyőztem a második helyezettet, aki 320 métert lőtt. A harmadik nyíl-ve-sszőmmel viszont 467 métert lőttem. Ha egy méterrel nagyobbat lövök, a bo-
zótban nem lehetett volna megtalálni a nyílve-sszőt, nem keresik meg, mivel két nyílve-sszőm már úgyis győzött. De ez a lövés csak így volt világrekord, ami lehetetlen. Az Isten megállította a nyíl-ve-sszőmet az utolsó méteren, és ez örök-
re beírta magát a történelembe. Nincs rá más magyarázat, hogy hogyan történhetett ez. Ezt tudom, megtapasztaltam és hiszem! Ezt a Jóisten segítségével nélkül nem érhettem volna el.

Mit éreztél?

Sírtam; nem tudtam mit tenni. Megta-
pasztaltam az Isten valóságos jelenlétét.

Tudom, hogy létezik az Isten. Nekem csak egy dolgom van: hinni benne. Nem akarok a dolgok mögé nézni, hogy bár-
mi is elbizonytalanítson. Én hiszek az Istenben, és ennyi elég. De miért is ne lenne elég, hiszen a legnagyobb dolog birtokában vagyok. Nekem nincs szük-
ségem nagyobb bizonyítékra. A világ kételkedő; ezért tartunk itt.

Meddig lehet még a győztes métere- ket fokozni?

Készülök a nagy lövésre. 907-ben volt a pozsonyi csata, a kora középkor egyik

Fotó: BakosSudio

legjelentősebb ütközete. 2017-ig, az óri-
ási horderejű csata tiszteletére 907 méter
fölé fogok kilőni egy nyílve-sszőt Ameri-
kában. Ezért 2016-ban kevesebbet fogok
versenyezni, mert készülök a pozsonyi
csata megemlékezésére. A 907 méteren
túli lövés megmarad magyar világre-
kordnak. Ha ezt meglőttem – akkor meg-
látom – merre visz tovább majd az utam.

Mennyivel tartod most a világrekor- dot?

17 világrekordom közül a legutolsót
Amerikában lőttem, 645 métert, a „ki-
rály-kategóriában”. Hidd el, ez elkép-
zelhetetlen távolság. Évekbe telt a felké-
szülési idő.

Nagyon akartam, nagyon vágytam
arra a tudásra, hogy ha kimegyek a mez-
őre, és megérem a levegő sóhajtását,
a fény útját, akkor tudjam, hogy akkor
és ott mi a legjobb a kilőtt nyílve-ssző-
imnek. Ez elmondhatatlan erő! Most
már – nem versenyen – 830 méternél
tartok, de addig nem akarom ezt ellő-
ni, amíg nem tudom kötni valamilyen
magyar megemlékezéshez és ez lesz
a 907 méteren túli világraszóló lövés.
Ez is egy módja annak, hogy megmu-
tassuk, a magyarság fennmaradt. Ami-
kor 907-ben az osztrák, német, frank
össznyugat-európai haderők megtá-
madtak bennünket, ráírták a zászlónk-
ra, hogy „A magyarok kiirtassanak!”,
Árpád vezér 35 000 emberrel megse-
misítette a több mint 100 000 emberből
álló nyugat-európai haderőt. A pozsonyi
győzelmet követően egészen II. Konrád
1030-as támadásáig nem lépett nyugati
támadó hadsereg magyar területre. A
honfoglalás e sorsdöntő csatával feje-
ződött be; egyben ez volt az első hon-
védő háború. Erre akarok emlékezni, és
elmondhatom majd mindezt a győztes
jogán, mert a győztes mindent visz. Így

megmutathatom azt az erőt, hitet, ami
olyan sok magyar ember szívében él.

Az elmúlt hónapban három rendkí-
vüli kitüntetésben részesültél. Novem-
ber 20-án Hajdú-Bihar megye önkor-
mányzati közgyűlése a megye napján
Kovács Pál-díjban részesített. 27-én
a Magyar Művészetért Díjrendszer Ex
Libris-díját vehetted át Budapesten, 14-
én pedig a nemrég megalakult Geszte-
rédi Aranyszablya Társaság tiszteletbe-
li tagjává választott, amelynek célja a
múlt megismertetése a jelenben, a jövőt
építi az Istenbe vetett hittel, teljes erőből
és teljes szívből.

Nagyon boldog vagyok, megtiszte-
lő számomra az elismerés és főleg az,
hogy ezek az emberek tudják, miért
harcolok. Közös bennünk a múlt tiszte-
lete. Megtisztelő továbbá az Aranyzab-
lya Társaság meghívása is, mert látom,
hogy mennyire fontos a társaság tagja-
inak az, hogy a múltat megismertessék
a fiatalokkal, megőrizték és erősítsék
Geszteréd identitását. Ez nagyon szép
kezdeményezés. Szerintem sokan nem
is tudják, hogy milyen egy olyan falu-
ban élni, ahol olyan harcos embertömeg
élt, akik 1000 évvel ezelőtt szablyát
viseltek, a magyarságért, a zászlóért
harcoltak. Ezzel a kezdeményezéssel
megelevenedik a múlt, és az az új, amit
én használok, ugyanúgy ott volt annak
a harcosnak a másik oldalán, akinek a
szablyáját megtalálták. Egy oldalon ál-
lunk, egy harcot vívunk, a múlt tisztele-
tére, a jövőért.

Mónus József eddigi eredményeit
számtalan díjjal ismerték már el az or-
szágban. Mindez az egyházmegyénk
honlapján, a www.dnyem.hu oldalon is
olvasható.

Kovács Ágnes

Megalapították a Geszterédi Aranszablya Társaságot

1927. május 4-én Balázs János bojtár figyelmes lett arra, hogy a disznók csillogó lemezeket túrtak ki. Jelentést tett a Geszteréd határában lévő Vaytanyán élő Geszterédi Lászlónak, aki megtette a szükséges intézkedéseket. Így kezdődött Geszteréd ama története, amely a település hírnevét a falun túlra is elvitte.

A Geszterédi Aranszablya néven ismertté vált honfoglalás kori lelet a legnagyobb és a legkiválóbb lelet az országban. A szablya arany veretei alapján egyedül a bécsi Schatzkammerben őrzött, úgynevezett „Nagy Károly-karddal” (bécsi szablya) vethető össze, amely nem sírleletből származik, hanem földre nem került kincsdarab. A lelet ezen kiválóságát és rendkívüliségét kívánja ismerté tenni a közelmúltban megalakult Geszterédi Aranszablya Társaság Alapítvány, amelynek létrejöttét a Geszterédről elszármazott debreceni lakosú Rácz János és családja kezdeményezte.

A kicsiny faluban mintegy hatvanan, köztük a faluból elszármazott lelkipász-

torok is alapító tagként csatlakoztak a kezdeményezéshez azzal a céllal, hogy a honfoglalás kori leletről nemzetközi szinten is jegyzett települést még ismertebbé tegyék, gazdagítsák kulturális életét, és támogassák a település diákjait, fiataljait. A társaság tervei között szerepel – többek között – egy sétánnyal egybekötött emlékhely létrehozása, a zsidó temető felújítása, ahol azon geszterédi zsidó családok nyugszanak, akikre a ma élő idősebb lakók nagy szeretettel emlékeznek. Továbbá az iratok szerinti Árpád-kori templom romjait is rejtő „Templomdűlő” fel-tárásában is szeretnének közreműködni.

A képen Rácz János az alapítvány kuratóriumi elnöke okleveleket ad át az alapító tagoknak

Bővebb információ:
geszterediaranszablya.hu

Sajtóiroda
Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Két településen kapott díszpolgári címet Tapasztó János plébános

Nyíracsdán és Nyírábrányban is kitüntette Tapasztó János nyírábrányi plébános kanonokot 2015. október 22-én az

1956-os forradalom és szabadságharc megemlékezésén. Mindkét község önkormányzata egymástól függetlenül

határozta el, és egyhangúan döntött, hogy a díszpolgári díjat a plébánosnak ítélik. Nyíracsdán dr. Nagy János, Nyírábrányban Nyíri Béla polgármesterek adták át a kitüntetést a települések művelődési központjaiban.

Nyíri Béla polgármester elmondta, Nyírábrányban ez az első eset, hogy díszpolgári címet adományoznak. A díj komolyságát, méltóságát az is igazolja, hogy – terveik szerint – a jövőben is csak akkor ítélik oda a díjat, ha arra méltó személyt találnak.

„Tapasztó János plébános-kanonok több mint harminc éve öregbíti a település jó hírnevét, szolgálatával erősíti a település közösségét” – hangzott el a laudációban.

„A plébános szolgálatát a szomszéd településeken is elismerik, köztisztelőnek örvend nemcsak egyházi, hanem polgári körökben is. Hívei tisztelik és szeretik, bölcs és alázatos embernek tartják.”

Tapasztó János atya 1983 óta szolgál plébánosként Nyírábrányban. Kállósejnyben született 1947. április 2-án; Egerben szentelték pappá 1972. április 3-án. Kápláni szolgálatait Kápolnán, Gávavencsellőn teljesítette, a plébánosi kinevezése pedig elsőként Mándokra, majd Nyíracsdára, végül jelenlegi helyére, Nyírábrányba szült. (Nyíracsdán jelenleg a nyírábrányi plébániához tartozik.) 1992-ben címzetes esperesi, majd 2005-ben címzetes kanonoki kinevezést is kapott.

Az olvasók nevében ezúton is gratulálunk Tapasztó János plébánosnak, és életére, további szolgálatára Isten áldását kérjük!

Kovács Ágnes

Rónay György

Annunciáció

Barlangszobád mélyén üdvözlégy Mária, teljes malaszttal.
Angyalszárnyak suhogásában áldott vagy te az asszonyok között.
Kopogtat szíveden a Lélek:
itt az idő a Kígyó fejét széttipornod.
Téged választott kezdettől az Úr, kezdettől várja válaszod.
Téged állított mindensége közepébe, tebenned tornyosulnak tervei.
Egyetlen kis szavadtól függ a Történelem változása.
Nem... – mondod, és az üdvösség nagy terve összeomlik,
a próféták reménye hamuvá lesz,
s a Szeretet, mely a parttalan Isten áradni vágyó partjain türemlik,
zokogva visszafordul önmagába.
Barlangszobád mélyén ...üdvözlégy..., így köszönt az angyal.
Eljött a pillanat.
A Pokol Tornácán az ősatyák sóvárgó szíve megremeget,
jövendő nemzedékek lelke sír didergőn,
a sírok lepte Föld vonagló indákat növeszt karokból
s irgaloméért sikoltanak a föld alatti emberöltők:
üdvözlégy, kegyelemmel teljes, áldott az asszonyok között.
A Teremtés lélegzetfojtva hallgat,
s Gábrriel szárnyain az Isten
várakozása foszforeszkál.

Vágyik az ember az Isten után

Mária igenje nem zúzza hamuvá a reményt. Isten a te válaszodat is várja!
Ott vibrál várakozásában szabad döntésed igenje.

„*Kelj föl, ragyogj föl, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége fölragyogott fölötted*” (Iz 60, 1). Az ember élete tele van várakozással, vágyakozással. Kimondva vagy nem kimondva, az apró vagy nagyobb várakozások mögött az ember kiolthatatlan szomjúsága van Teremtője után. „*Magadnak teremtettél bennünket, Istenem, és nyugtalan a szívünk, amíg Benned meg nem nyugszik.*” – mondja Szt. Ágoston.

Advent a nagy várakozás ideje. A legnagyobb. Az ószövetségi nép életében ez fantasztikus, szinte drámai módon mutatkozik meg. Izajás próféta fogalmazza ezt meg talán legmeggrázóbban, amikor fősír könyvében, az egyetemes emberiség vágyát megfogalmazva.

Vágyik az ember az Isten után, aki szabad döntésével – mely a bűnbe sodorta –, felborította azt a rendet, harmóniát, amire Isten a világot, benne az embert teremtette. Egy disszonancia lép az addigi harmónia helyébe.

„*Ó, bárcsak széttépnéd az eget és leszállnál: színed előtt megolvadnának a hegyek..., olyanok lettünk mind, mint a tisztátalan, és igaz voltunk, akár a beszennyezett ruha. Elfonnyadtunk, mint a falevél, és gonoszságaink elsodortak, mint a szél. Mégis Urunk, Te vagy a mi Atyánk, mi vagyunk az agyag, és te, aki formálsz, a te kezed műve vagyunk mindnyájan*” (Iz 63-64. fejezetéből).

József Attila sír hasonlóan: „*Nem emel föl már senki sem, belenehezültem a sárba. Fogadj magadnak Istenem, hogy ne legyek kegyetlen árva.*”

Az Isten széttépi az eget, és leszáll a földre karácsony éjszakáján. Van megoldás! Nem volt hiábavaló a vágyakozás. Adventben, a várakozás, vágyakozás idejében megtapasztaljuk a sötétséget, várjuk a hajnal derengését, a betlehem csillag fényét, mely az élet bölcsőjéhez vezet bennünket.

K. J.

Samu Margit

Karácsonyi zsoltár

*Engedd, hogy felhők hófehér bársonyával
betakarjam ártatlan testedet,
az ég kékjét csókoljam szemed fényében,
s a Hold sugarával öleljem át
életed magányát.*

*Hadd vigyem veled és benned
a mindenség fájdalmát, jóságát.
Mint az árnyék úgy követlek,
mert a sorsod az én sorsom is.
Arcod tisztaságában él az örök
emberi szenvedés, gonoszság
és a végtelen megbocsátás.
Engedd, hogy láthatatlan
kövessék életed útjain.*

*Legyek jóban és rosszban a
társad, letöröljem könnyeidet,
hogy jobbá és igazabbá tudd életünket.
Így borulok eléd születésed napján,
és magamat teszem lábad elé ajándékkul.*

Boldog Karácsonyt!

Pilinszky János: Advent

Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.

Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött. Télen az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkeznünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul hazatalálnunk.

Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől – szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenttelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

Megújult templomaink

Balmazújvárosi Urunk Mennybemenetele-templom

Bosák Nándor nyugalmazott püspök, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye apostoli kormányzója 2015. október 31-én ünnepi szentmise keretében áldotta meg a balmazújvárosi Urunk Mennybemenetele titulusú katolikus templomot.

Kocsis Gábor plébános elmondta, az egyházközség egy öt éves ciklust zárt le,

mivel 2011-től – a 80 millió Ft uniós forrásoknak, egyházmegyei támogatásnak, a hívek adományainak, felajánlásainak köszönhetően – folyamatosan végeztek felújítási munkálatokat.

Sajtóiroda

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Debreceni Szent István-templom

Bosák Nándor nyugalmazott püspök, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye apostoli kormányzója ünnepi szentmise keretében áldotta meg a belső terében megújult debreceni Szabadság-telepi Szent István-templomot 2015. október 25-én. A felújítási munkálatokat – az adományok mellett – a Debrecen–Nyíregyházi Püspöki Hivatal is támogatta.

Sajtóiroda Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Nagykállói Szent Péter és Pál-templom

Ünnepi szentmisén mondtak hálát Istennek a nagykállói római katolikus templom megújulásáért október 24-én.

Év elején kezdődtek a felújítási munkálatok a műemléki védelem alatt álló római katolikus templom épületén. Az elmúlt hónapokban megújult az épület tornya, tetőszerkezete és homlokzata, a

közel múltban pedig új parkot alakítottak ki körülötte.

Október 24-én Bosák Nándor, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye püspöke tartott hálaadó misét a zsúfolásig megtelt római katolikus templomban. Az ünnepi szentmisét követően Soltész Miklós, az Emberi Erőforrások Minisztériumának egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára mondott köszöntőbeszédet. Majd dr. Karakó László, a Nagykállói Járási Hivatal vezetője mondta el jókívánságait az egyházközség vezetője és a hívek számára. Ezt követően Juhász Zoltán, Nagykálló város polgármestere ünnepi beszédében felidézte a rekonstrukciós munkák előtti időszakot. A hívekhez, a meg-

hívott vendégekhez ezután Ruszki Gábor római katolikus plébános szólott, és megköszönte a hívek, a támogatók segítségét, áldozatos munkáját.

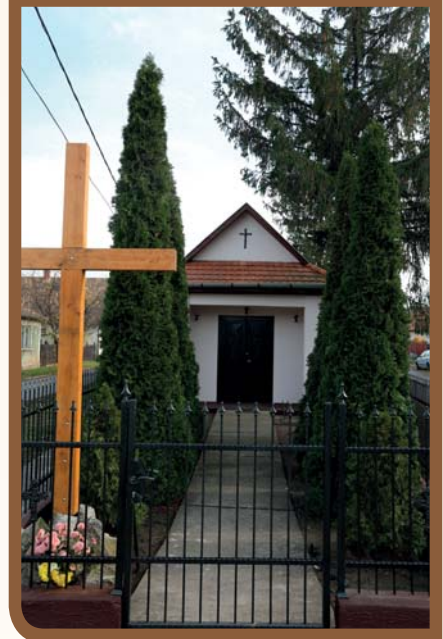
A Nagykállói Római Katolikus Egyházközség – a hívek jelentős adománya mellett – a felújítási munkálatokat két pályázatból valósította meg. A Kálló köz 2.0 című, ÉAOP-5.1.1/D-12-2013-0020 azonosító számú projekt keretében a Római katolikus templom tornyának felújítása és templomkert felújítása alcímmel a konzorcium tagjaként 23 024 590 Ft támogatási összeget nyertek el, másrészt „A nagykállói római katolikus templom életveszélyes állapotának megszüntetése” című, EGYH-EOR-14-0719 azonosító számú projekt keretében 10 000 000 Ft támogatási összeget kaptak.

Bornemisza Andrea

Megszépült a Szent Antal-kápolna

November 8-án virágdíszben várta a ködös novemberi napon szentmisére érkező helyieket és vendégeiket a nagyobb lakóháznak mondható debreceni Szent István-plébániához tartozó külsejében megújult Szent Antal-kápolna. A nem mindennapi eseményen a kápolna megtelt a hívekkel. A szentmise és a zenés áhítat után szeretetvendégségen vehettek részt a hívek.

Bérces Mária Klára

Ismét Gyimesfelsőlokra látogat a debreceni Sziklára Épített Ház Alapítvány „Mikulása”

A debreceni alapítvány képviselői 2015. december 2-án indultak el Gyimesfelsőlokra, hogy Mikulás napján megajándékozassák a Szent Erzsébet Líceum diákjait, óvodásait.

Az alapítvány kezdeményezte, tervezte, támogatta a Gyimesfelsőlokon megvalósult iskola első, jelképpé vált épületét, kezdettől fogva figyelemmel

kíséri és segíti a Szent Erzsébet Iskola-központ fejlődését. Ilyenkor, karácsony előtt, minden ottani diák, tanár és dolgozó számára ajándéksomagot készítenek az alapítvány vezetői, az év során érkezett támogatások felhasználásával. A szállításban minden évben a Máltai Szeretetszolgálat segít.

A „debreceni Mikulást” azért is várják Gyimesfelsőlokon, mert osztályonként egy-egy diákot és a tantestület egyik tanárát a Sziklára Épített Ház Alapítvány Szent Erzsébet-ösztöndíjban részesíti. Az idei „Mikulás” – a támogatók jóvoltából – 2 millió forintot fordíthat 430 gyimesi gyermek megörvendtetésére.

Az ottani ovisok kedves műsorral várják a Mikulás „küldönceit”, és mindig kéri, hogy jövőre is látogassa meg

őket a „debreceni Mikulás”. A Sziklára Épített Ház Alapítvány ezért hálás köszönetet mond mindenkinek, aki az elmúlt év során segített, és szeretettel kéri a további támogatásokat és a civil szervezeteknek juttatható 1 százalékot, hogy jövőre se várják hiába a debreceniek Gyimesfelsőlokon.

Sziklára Épített Ház – csángó-magyar lelki közösség – Alapítvány.

4002 Debrecen Pf. 230.

Számlaszám: 11100609-19128850-10000001

Adószám: 19128850-1-09

Sajtóiroda

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A Debreceni Betlehemes Találkozó

A Nemzetközi Betlehemes Találkozó, mint a magyar nyelvterület téli

ünnepekori játékaiknak legnagyobb hazai mustrája, minden évben december második hétvégéjén mutatja meg e hihetetlenül gazdag és sokszínű szakrális szokáshagyomány színe-javát a debrecenieknek és a környébelieknek.

A 25. jubileumi seregszemlére harminc betlehemes csoport érkezett a Kárpát-haza minden magyarlakta szegletéből, így – az anyaország mellett – a Felvidékről, Kárpátaljáról, Erdélyből, a Partiumból és a Vajdaságból, azaz Délvidékről is, közel négyszáz résztvevővel.

A betlehemes találkozók adventben Debrecen város közművelődésében is igen fontos szerepet töltenek be, hiszen a központi rendezvénnyel párhuzamosan – több mint húsz debreceni külső helyszínen – templomokban és néhány Debrecen környéki településen lépnek fel a játszó; általuk évente közel 10 000 ember kerül közvetlen kapcsolatba e szakrális szokáshagyománnyal.

A Debreceni Betlehemes Találkozó a Szellemi Kulturális Örökség Jó gyakor-

latok nemzeti nyilvántartásába került, amelyről a hivatalos dokumentumot szeptember 18-án, a gödöllői királyi kastélyban vette át Komolay Szabolcs, DMJV alpolgármestere Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkártól.

A Nemzetközi Betlehemes Találkozó a Debreceni Művelődési Központ meghatározó nagyrendezvénye, zászlóshajója immár 10 éve, mely jól reprezentálja intézményünk értékorientációját, a nemzeti értékek, a néphagyomány és a közösségi művelődés iránti elkötelezettségét.

A 25 esztendő múltra visszatekinthető rendezvény eddig közel 200 Kárpát-medencei település betlehemezőinek bemutatkozását és közel 700 játék mozgóképes rögzítését, számtalan kiadvány és három konferencia megrendezését tette lehetővé.

Takács Hajnalka
intézményi kommunikátor
Debreceni Művelődési Központ

Sajtóapostolok nemzeti kegyhelyünkön

Az idén Nógrád megyei nemzeti kegyhelyünk, Mátraverbély-Szentkút adott otthont a 14. alkalommal megrendezett sajtóapostoli találkozónak 2015. október 16–18-án.

A tapasztalatszere, a testi-lelki gazdagodás napjai voltak ezek, melyek után a plébániai lapok munkatársai még elkötelezettebben, céltudatosabban tudják majd ellátni feladataikat.

A katolikus újságíró misszionárius – hangzott el az egyik előadáson, s mint ilyen, hiteles személyiség kell, hogy le-

gyen. Előadóink is ilyenek voltak, akár a ferences atyákra, a papokra vagy a világi előadókra gondolunk.

A találkozón megismerhettük, hogy egy mai szerzetesrend – esetünkben a fe-

rencesek – milyen sokrétű tevékenységet folytat, válaszolva ezzel a 21. század kihívásaira (Dobszay Benedek OFM tartományfőnök, Kálmán Peregrin OFM, a kegyhely igazgatója, Szabó József OFM előadása). Egyetlen példa: az autista fiatalokkal való foglalkozás. Ez a végtelen türelem mellett sajátos oktatási módszere-

ket kíván, amelyeket a nevelőknek maguknak kell kikísérletezniük.

Megtudtuk, hogy mitől lehet változatos a plébániai élet. Ha a közösség összefog. Nem kell mindent a papnak végeznie, de adja oda lelkesedését, tudását (Lendvai Zalán OFM és Kürnyek Róbert plébánosok előadása).

Kiss Didák OFM, aki kamerával járja az országot, több felvételét mutatta be, miközben testvérével, Kiss Gáborral, a Tinta Kiadó igazgatójával, egy-egy kép/nyelv „rejtvény” elé állított minket.

Megismertük, hogy mennyi munka (archívumok kutatása, helyszínek felkeresése stb.) kellett ahhoz, hogy az Erzsébet-út megszülessék. Erről hallottunk Szabó Iréntől, a Sárospataki Római Katolikus Egyházi Gyűjtemény vezetőjétől.

Nyirán János görög katolikus fődiákonus előadásában egyháza szervezeti változásairól nyújtott hasznos tájékoztatót.

Pölcz Ádám, a Magyar Nyelvi Szolgáltató Iroda irodavezetője helyesírásunk szabály-változásairól számolt be. Paksa Tamás az általa megalkotott ePlébánia.hu-t kínálta fel tájékoztató forrásként (belépés: www.eplebania.hu). Láttunk dokumentumfilmet Csalóközi Zoltán rendezőtől Károlyi Bernát (1892–1954) ferences vértanúról. A Jusztin házaspár a palóc zarándokhagyományával ismertetett meg.

Mi adta a lelki gazdagodást? Mindaz, ami egy kegyhelyen eltölti az embert, ha megnyitja szívét Istennek és szent Anyjának.

Bérces Mária Klára

Keresztet állítottak a laskodi temetőben

Az őszi folyamán valósulhatott meg egy régi elhatározás Laskod községben. Új feszületet állítottak és áldottak meg mindenszentek ünnepe előtti hétvégén a település köztemetőjében, ahol eddig nem volt kereszt. A több mint tíz évvel ezelőtti történet pontosan 2001-ben kezdődött, Juhász Imre római katolikus plébános szolgálati ideje alatt. A kereszt felállítását a baktalórántházi római katolikus egyházközséghez tartozó Laskod imaközsége szorgalmazta és szervezte. Köszönet a helyi önkormányzatnak, az egyházközség és a testvéregyházak tagjainak, képviselőinek és mindazoknak, akik anyagi hozzájárulásukkal és munkájukkal támogatták ezt a kezdeményezést. Nem utolsósorban szeretnénk köszönetet mondani Hasulyó János plébános-kanonok úrnak, aki szintén minden segítséget megadott, és tevékenyen kivette részét a szervezőmunkálatokból.

A fehér kereszt felhívja magára a temetőbe látogatók figyelmét, hogy egyszer mindenki elhagyja ezt a földi életet, és itt lesz lakásának helye, ugyanakkor

reményt kelt, azt hirdelve, hogy a feltámadásban újra találkozunk.

Kép és szöveg: Némethné Csubák Éva

A Domonkos-év megnyitását ünnepelték a debreceni domonkos templomban

„Boldog a nép, amely tud ünnepelni, és arcod fényében járhat, Uram.” (Zsolt 88, 16)

A Szent Domonkos által alapított rendet 1216. december 22-én kelt bullájával erősítette meg III. Honóriusz pápa. Megalakulásának 800 éves évfordulóját a rend jubileumi évvel ünnepli, amely világszerte, a rend minden templomában 2015. november 7-én, a Domonkos-rend minden szentjének liturgikus ünnepén kezdődött meg ünnepélyes szentmisével. A debreceni Szent László Domonkos Templomban Bosák Nándor debrecen–nyíregyházi nyugalmazott püspök, apostoli kormányzó ünnepi szentmise keretében nyitotta meg a jubileumi évet.

A debreceni Szent László Domonkos Templomban az ünnepség az Esti dicséret éneklésével kezdődött, az ünnep boldogságával töltve be a lelkeket. Ezt követően Leszkovszky Pál OP atya rövid ismertetőt tartott a Domonkos-rend történetéről és lelkiségéről.

800 éve III. Honóriusz pápa jóváhagyta az új szerzetesi közösséget, mely Szent Domonkos szellemében indult el, hogy a közösség tagjai Isten országának gyarapítására szenteljék az életüket. Ma a Domonkos-rendben a domonkos mindenszentek ünnepe van. Szent az, aki részesül az örök életben – kezdte homíliáját Bosák Nándor püspök atya.

A domonkos szenteket számba véve azokra gondolunk, akik – életüket Istennek szentelve – ebben a közösségben

élték le. De a kört ki kell tágítani: a domonkosok közösségéhez tartoznak azok is, akik az ő szolgálatuk, példájuk, tanításuk alapján jutottak be a mennyországba. Hogyan visz előre minket a szentekre való emlékezés? Sirák fia könyvéből hallottunk a sikertelen és sikeres életekről (Sir 44, 1-15). Az Evangélium az emberi bölcsesség forrása, aki tehát rátalál, az jó útra talál – hangsúlyozta a főpásztor. A mai evangélium a gazdag ifjúról szól, aki nem vállalja Jézus követését, mert nem tud lemondani vagyonáról. Távozása után az apostolok, főleg Péter, öntudattal hozza elő a kérdést: mit kap az, aki elhagyja apját, anyját: mi nem hagytunk el téged, mi lesz a jutalmunk? És Jézus ezt válaszolja: aki bármilyen áldozatot hoz érte, száz annyit kap, és az örök élet lesz az öröksége. (Mt 19, 27-29; Mk 10, 28-31; Luk 18, 28-30)

A szerzetes áldozatot tud hozni, ha megértette hivatását. Lemond, vagy inkább így fogalmazva: hátrébb tesz dolgokat, hogy Isten dolgaira tudjon figyelni. A szerzetesi hármasság fogadalmak, a szegénység, tisztaság, engedelmisség megélése kiemel az élet forgatagából.

Minden rendnek van karizmája, Szent Domonkos rendjének a tanítás. Ő – látva kora emberének szegénységét és legfőképp lelki nyomorát, tudatlanságát – azt akarta, hogy értsék meg az emberek az evangéliumot, és annak szellemében éljenek. Domonkos, aki jómódú családból

származott, és kanonoki rangra is eljutott, félretette a hatalom jegyeit, s lehajolt az emberekhez

Ma nagyon sok a feszültség a világban, milliók indulnak el a jobb élet reményében, de akiknek jobb az életük, féltik azt másoktól. Mi a megoldás? Egyik sem. Mit kell megértenünk? Mások mellé kell állnunk – és ez volt Szent Domonkos tanítása. Boldogságunk az, ha felemelünk másokat. Alapvető feladatunk meglátni, hogy az adott helyzetben mi az, ami az embert kiemeli, fölemeli a rabságból arra a szintre, mely nemcsak a világ törvényeit, de Isten törvényeinek megtartását is jelenti – fejezte be a gondolatait a püspök atya.

Havas Lászlóné

IMPRESSZUM

Kiadja: a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Felelős kiadó: Felföldi László püspöki helynök

Főszerkesztő: Kovács Ágnes

Öröm-Hír Szerkesztőség:
4024 Debrecen, Varga u. 4.

Telefon: 06-52-530-451,
06-30-240-1482

E-mail: sajtoiroda@dneyem.hu

Fotó: Kovács Ágnes, Kerezsi Béla, Hlács Tünde.

Nyomda: Rexpo Kft.,

felelős vezető: Rác János

Címoldal-fotó: Kovács Ágnes

Ady Endre:

Ki várni tud

(Küldöm, ki érti.)

Tartsd magad,
Sors, Élet és Idő szabad
S ki várni érez, várni tud.

Várni tud,
Kinek ön-énje nem hazug
S nem hord össze hetet s havat.

Tartsd magad,
Mert most az a leggazdagabb,
Ki várni érez, várni tud.